

סימן בב

גורם לא בעיני רוב יע"ש סיטע, ועיין בגוב"י מסדר"ם חלק י"ד סימן קפ"ו האריך הרבה דין ביטול ביתר כפיסר ועפ"י דברי הטוב"י עם מסורן קושיים הגרע"ל בהסבוכותיו ח' סכמים סימן קפ"ט מתקדם טרובס פ"ט מכלאים וכן בקשה בהסבוכותיו לש"ע ולדברי הטוב"י עם לא קשם מידי ואכמ"ל ובמקום אחר הארכתי בזה הרבה :

ועי"ן מסורן קושיים החוספת פרק בהסם המקשם (קף ס"ט) ר"ב הלחא כהנו החוספת חיתא מאי קא מיכתיף ליה וסא ק"ל דזו חזי גורס מוחר ולפי מה שכתבו חז"ל חזי גורס מעטס ביטול סוף לא קשיא מידי דהנס דעם רבינו משולם במרדכי סוף מסכת מולין דדבר המעורב מחלטה ברייתו אינו בטל, והארכנו בדברי רבינו משולם לקמן בס' טה"ו וא"כ בהמה שיש בה איסור יולא כשכח על דעותיה סוי מעורב מחלטה ברייתו וכדבר המעורב מחלטה ברייתו ליכא ביטול יע"ש, ואמנם החוספת שהשאר בהימא דנריבס נכונים לשיפתם שבארנו לקמן דהחוספת סכרי ^{המקשה} בהמה מקומות דלף בדבר המעורב מחלטה ברייתו נמי ליכא ביטול :

ואמנם בגוף הדבר שהמליא בגלון פליטי בשם החוספת דכרי מיני ביתר לא אמרינן זה חזי גורס קשם לי על זה מהסבוכות דפרק המקשם עם (דף ס"ט) נתי ר' ירמיה מהו לחוש לזרעו, ופריך סיכי דמי אלימא דחילא אבהמס מעליהא מאי איריא סאי דחיה ביה איסור יולא חפילו בן פקוסה דעלמא נמי וכוונת הגמרא להקשות חפילו בן פקוסה דעלמא שאין בו איסור יולא שבה על כהמס דעלמא וכוונתה אין להולד תקשם בשחטת, ולדברי בגלון בשם הסופרים אין החלטה לקשיא זו שהקשם הנמ' מאי איריא טו', דברי בזה שיש בה איסור יולא אפשר להחיד מעטס זה חזי גורס חבל בן פקוסה דעלמא שאין בה שום איסור והבהמה דעלמא שבה עליה נמי מוחר ודאי הולד אין לו תקשם משום דשכח ליכא למימר זה חזי גורס דכשיתס ביתר לא אמרינן בה זה חזי גורס, והטוב מאד קושיים כש"ם שמקשם מאי איריא סאי דחיה ביה איסור יולא לריך לביות הולד חסור וחפילו בהמס דעלמא שסיה פקוסה ואין בה איסור נמי אין לולד תקשם, ולדברי בגלון אדרבה פקוסה דעלמא ^{המקשה} מיערע גרע :

אכן נטי פירושו לקמן להוכיח מהסבוכות כלה כדעם סכמינו משולם שבמרדכי בדבר המעורב מחלטה ברייתו ליכא דין ביטול באיסורים אחיה שפיר קושיים סגמרא שסקשם מאי איריא סאי דחיה ביה איסור יולא, דלג שיך לומר משום דחיה בה איסור יולא עדיף דהוי בה ביתר מחמת זה חזי גורס דהנה משלוחא דזו חזי גורס סוף מעטס ביטול כדפרשנו וכדבר המעורב מחלטה ברייתו ליכא ביטול וכיון דעלמא זו חזי גורס ליתא א"כ חפילו סאי דחיה ביה איסור יולא מגרע גרע מתקושט דעלמא שאין בה איסור כלל ואחיה שפיר קושיים סגמרא. ולפי אשר ביארנו אורח ליה בנינו דהפליגי שהמליא דבר נפלא דלהש"ך דחלב שבה בהמה ששמד אחד הוא פקוס ומד אחד הים בהמה מפליח בחלב חסור וממילא יולא סדין שבהמה שאין בה שחטת כל על בהמה דעלמא סולד סולא מהם מוחר בשחטיפס מעטס זה חזי גורס, ולדברינו לא מתקיים דמי דהרי לרבינו משולם לא יוכל להחיד אף בזה חזי גורס דקרי זה חזי גורס הוא מעטס ביטול וכבה לא שיך ביטול כנלמדי :

ע"ך המרדכי בשם רבינו משולם סוף מולין דדבר המעורב מחלטה ברייתו לא בטיל וכבר האריכו על דבריו רבותינו האחרונים אשר מימיסם לנו שוסיס ועיין מל"מ פרק א' מהלכות מטמאי משכב ומושב הלכה י"ד ובגב"י מהדר"ם סימן ל"ד והדרי בגלון עם משוקיס מדבש ואפי סעי נכזה וחול אויסיס מלמחי בצמ"ס רחיה ברובה לסמרדכי בדבר המעורב מחלטה ברייתו לא שיך ביטול מהא דאמרינן בפרק בהמס המקשם (דף ס"ט) נתי ר' ירמיה מהו לחוש לזרעו פירש רש"י של שובר זה שחולא יוד ושהחטס חמו והאליחובו יוד ונדל וכל על בהמה וכוונת מהו שיאמר אבר כיוולא בו סמלד ממנו ובגמרא סיכי דמי חילמא דחולא אבהמס מעליהא מאי איריא סאי דחיה ביה איסור יולא חפילו בן פקוסה דעלמא נמי טו' לא לריכא דחילא חן פקוסה דכותיס מאי אבר מוליד אבר ומיך ליה ופרי או דילמא מבלבל זרעיה ואסוד כל סולד משום אורח אבר, ועיין ברש"י דחילמא דחמירא קא נתיח לה, ולכאורה קשיא למכ אסורה כל בהמס חפילו אס אמרינן דמבלבל זרעיה ותששין גם לזרע סאב מכל מקום סא אורח אבר נחפבל בכל בהמס, חסו סערובה יכש ביכש וחד בחרי בטיל ושיפת סר"ש ידוע בפרק ניד כהמס כפסקיו דנסערובה יכש ביכש חד נחרי בטל וסאיסוד כסך להיסם היהר וא"כ למכ חסורס כל בהמס משום דחיו ניכר חיוסו האבר החסור, ואחילו חיתא דחין זס נקרא יכש ביכש סא עינו סוף ומין כתיבו נמי מן ספורס מוחר חד בחרי חלל דרכן סריכו שסיס וסכא סיה ספק שסיס ונפעמיס סוי ודחי שסיס בכל סכמס נגד סאבר שילא וא"כ למכ חסורס כל בהמס, ואדרבה כל סכמס לריכס להיות מוחרת דהוי כמו כסך סאיסוד ורוב ודאי הים דפסקיו בש"ע סימן ל"ח סעיף ב' דמוחר ולא גרע ככא מהמס דסאיסוד יולא נחפבל ברוב וספק חולי י"ג גם שסיס ולמס חוסרין כל סכמס, וכודאי קשיא גדולה סיה, חלל מלמס ברור דככא לא שיך ביטול משום דמעורב סוף חלף אבר שילא עם כל סכמס מחלטה יירעו וסיירי ברמס דבהמס זו שיש בה איסור יולא סולד שבה מבהמס זו ומבהמס דעלמא לשולם היו מעורבים וכדבר המעורב מחלטה ברייתו ליכא ביטול ולהכי חסורס כל סכמס אי אמרינן מבלבל זרעיה, וזה כמעט דחיס שאין עליס סכוכס :

עוד יש לומר לדברי ספ"ו כסימן י"ג סעיף ג' שחלל בהמס שובר וחיו עטון שחטיפס וכו"ל ספ"ו עם בשם ספור וסר"ש דדמו חסור וחלבו מוחר וכחנ סר"ש ספעט דדמו חסור לפי שסיה נללע בכל סגוף וחשוב כרס חאיכריס של סכמס חלמס, וכיאר ספ"ו דכריו דלמס לא יסיכ גם סחלב נחשב סחלב של בהמס חלמס וספניר ספעט דכדס שבובר מהערב עם דס סכמס חלמס סשטובר נססור וזון ממנו ע"כ לא עדיף מדס סכמס חלמס, ולפי דברי ספ"ו הים כחשער לסקסום דיכפל דס סכמס כדס שבובר אף כי דס סכמס מרוכס מדס שבובר ע"מ זס שהולד יזון מדס סכמס סגמרא מחייבת דבר מייעוס סוף, ואך אס נלמר דסר"ש כסמרדכי ס"ל דכדבר שמעורב מחלטה ברייתו ליכא ביטול חיתא, חבל כחמת אין זה סכרע דמי יודע שהוא דבר מעטס זס ששטובר חון מדס סכמס ובגמ"ג עם רחיה שקילס מאד לטעם סכמיס נכיס שחמר דמו חסור מעטס דכתיב כשובר כל כהמס סחבלו ודס לאו בר חילמס סוף רק שסיס חלל

חקך ואח"כ שחטו כשיכר שחטו ואח"כ חקך פסילה ומפרש
 רש"י סע"ט משום דמטורב בזה דם הרגלים שנספס ביולא
 וכחבו הסוספוט שם דא"ט כגל ברוב משום דבחקדש
 גזרו שלא יבטל ברוב, אבל אלוהי המקדש מוכח מהסוס
 דבטל אף דמטורב מתחילה ברייתו, ואמנם המל"מ דחיק
 ח"ט ופירש ככונתם בשאר דמים יש"ט במל"מ, אבל
 לכך שזכו דוחק שיד מוכח ממקומות אחרים דהוספוט
 סברי דבטיל אף מתחילה ברייתו דכרי כסבו הסוספוט
 כבבא קמח (דף ס"ט ע"א) בתוספת ד"ס כל הולקט
 שסקפו הסוספוט שם וזה לזונס וא"ת כי קאמר כל
 הסוספוט סא לא היה מוטיל למה שגדל חס"כ ז"ס לומר
 דמה שסיו יטולים לתקן מתקנים, ועוד דשמה היה בטל
 ברוב הרי מפורש דאף במטורב בתקלם ברייתו נמי בטל
 ברוב, וא"כ אפשר להסיר החלב שיש בזה חלב מאכר
 אחד האסור מטעם ספק שפיקח אחר דילמא הלכה ברכותיו
 בעלי הסוספוט דאף בדבר המטורב מתחילה ברייתו נמי
 בטל, ואח"ל דהלכה ברכותיו משולט ללא בטיל אולי יש
 בזה ששים וגם ש"ס המתהפך נמי אולי יש בזה ששים
 ומוחר אף לדברי רבינו משולם וא"ת אף ליכא ששים נמי
 מותר דילמא הלכה ברכותיו בעלי הסוספוט דבטל ברוב
 אף דבר המטורב מתחילה ברייתו וגם יש ספק ששים
 ומוחר וכו' ס"ס מעליה כמפורש בש"ך בדיוו הספיקות, ולכן
 יש להסיר החלב מכל זר :

סימן כג

רבינו סגדול בספר יש של שלמה על מסכת חזוין בפרק
 ב' חקר מאי דקיי"ל דלשחיפה חולין לא בעינן
 כוונס לשחיפה, מ"מ אם מכין בפירוש בלא לשם שחיפה
 המכשרת רק לנחור ולעקור אם ששחיפה כשרה, והכלה
 דששחיפה אסורה. סובלו דבריו בספר פמ"ג סי' ג' שפיקח
 קפון א' בשפתי דעה יש"ט, וגאון אחד מגדולי דוריו הקשה
 על המהרש"ל אי איתא דאם מכין בפירוש שלא לשם
 שחיפה הוי כמחיר או שיקור ואין זו שחיפה המכשרת
 א"כ מאי פריך כה"ם בפרק כסוי הדין (דף פ"ה) רבי
 פייא נפל ליה יאניכא כפיפא אתא לקמיס דרבי אמר
 ליה שקיל עופא ושחית על בוכיאל דמיא דמורה דמא
 ושניק ליה ופריך בגמרא וסיי עביד הכי והמחא הסוחט
 ונריך לדם חייב לכבות כ"ד ישעיה או נוחרו או שיקרו,
 ולדברי מהרש"ל מאי קפיה ליה להכ"ס דילמא פיון בפירוש
 שלא לשם שחיפה וגם למה לן הסקנה דמותר או שיקרו
 אפילו אם אינו נוחר או עוקר נמי אינו צריך לכבות
 משום דכונתו בשעה שחיפה הוי בפירוש שלא
 לשם שחיפה :

ורענ"ד

לא קפס מירי דכן אמה דדעה מהרש"ל דאם
 מכין בפירוש שלא לשם שחיפה המכשרת אין
 זו שחיפה וכו' לענין סכסר אפילו ללא מהכשר לאכילה
 בשחיפה זו אבל לא לענין כסוי דכסוי דחייב אף אם
 מכין שלא לשם שחיפה המכשרת ודא"ט לדבריו, דכנס
 עובדא זו איתא בירושלמי משער שני פרק ס' הלכה ה'
 על רב דרב סוס ליה כיתן ולקם שאל לרבי חייל רובא מכו
 מיכס אסור ומגבלס אדמיס בודע כיתן פירוש ומגבלס כמו
 שאמרנו בש"ס דלין על הסוספוט שייסס נקרא מגבל וסייט
 שמתרב סוס גין הסוספוט חזו כמו ניבול עיסה ואמר ליה
 רבי חייל כבלס ומקפס סירושלמי ולמה לא אמר ליה
 טרפס ומשי בגין דר"ע דר"מ אמר טריפס חייבה בכיסוי
 וסנס

ולא חבין דבריו כלל חזו דשחים ככלל אכילה היא וס"ס
 כשנפוט (דף כ"ג) למד כן משפוקי הסורה, ועוד
 דבירושלמי פרק ב' דמפער שני סובא בתוספת שם ד"ה
 נמר שזר למד משפוקי זס דכתיב וכל דס לא
 האכלו דשחיה ככלל אכילה א"כ כדס גופא כתיב
 אכילס ולכן דברי הר"ן חמוס בעיני ולא אדע למה הפמ"ג
 שיכח טעם סר"ג ול"ט, וכנס במל"מ פרק א' מהלכות
 מטמאי משכב ומושב הלכה י"ד הקשה על חכמי אשכנז
 הס"ך וס"ט שאמרנו ביו"ד סימן י"ד דתלב מן האכר שילא
 חון למחילה נחבטל בשאר החלב מטעם דהוי ספק אם
 יש ששים כנגד החלב האסור וספק ששים כמין כמינו
 מותר דמלאורייתא ברובא כפל כד כחבו הס"ך וס"ט
 ובהכנס ד"ס וע"ז חמה סמל"מ א"ך לא חשו חכמי אשכנז
 לדברי הרבנו משולם דדבר המטורב מתחילה ברייתו לא
 בטיל והטב"י במהדו"ח סימן כ"ד חידש ככאן דבר גדול
 ואמר דזה שאמר רבינו משולם דבדבר המטורב מתחילה
 ברייתו לא מפיני ניטול זכו אינו אלא שאינו כפל ברובא
 משום דזה שמתבטל ברוב זכו ילפינן מהנהדרין ובעיני כי
 הים שלא יהיה מעורב מתחילה ברייתו אבל בביטול בששים
 שזכו מלך נתינת טעם וכיון שאינו נותן טעם דחייב כפל
 אף מהחלב ברייתו, וסברה כזו"י היא אמה ומלוואתם
 מאד אבל קשה כן אמה שאינו נותן טעם אבל כיון דרוב
 אינו כפל א"כ בשאר נוף האיסור שם וגוף האיסור ודאי
 אינו מתבטל אף אם יש בה ששים ודומה הדבר לגיד הסוס
 דאין בו טעם ומ"מ אסרה רחמנא, אבל בלמה לא
 מלינו באיסורים שאינו סתן טעם שייכס אסור רק אם
 האיסור חיבר ולא בשאינו כיכר כלל וכמו דאמרין בסיון
 פ"ח ספיק י"ח ובסיון ק"ג כהג"ה ס"ס ב' כעון הורס
 שמהיכין בו כדנש אש"ט שיש שם רגלי סדורים לא נאסרה
 הורס וכל כיוצא בזה, וא"כ דברי הטוב"י בשאר נקיומו,
 ומלאחי לבגאון המכבר סער טוב יוס טוב ששחינ על
 סוב"י ה"ל כקשוייתו דכמות האיסור לא נחבטל ואימתי
 מכי ששים אם מתחלה נחבטל האיסור ברובא אבל כיון
 דביטול ברוב ליהא בשאר האיסור כמקומו יש"ט, והאריך
 בה בגאון ה"ל להביא ראיה לדבריו יש"ט בספר פוג
 יוס טוב הלך יו"ד סימן י"ב אבל לדעה שעינ רחא ברוב
 דאינו כן לזו ייסי כי מונה שם איסור בלי שום ביטול
 אבל לא עדיף איסור זה מרגלי סדורים המנחור בש"ט
 או שארי דברים שאינם נתינים טעם כיון דמותר לא אסרה
 דברים האסורים רק אם נהנס מהם אבל כל שאינו נהנס
 ממנו מה איסור יש בו ואף איסור דרבק אין כאן חס
 ששום ואין לזרך לסאריך בזה, וממילא כל דברי סר"ט
 והס"ך וסב"ח בענין החלב יוסא מאד דברי אין כאן שום
 טעם איסור, אמנם אחרי שסקפו הגאונים ה"ל בעלמס
 דילמא הוי אכר שילא חון למחילתו נותן יוסר חלב מכל
 אברי הסוסט וא"כ יוכל לסיוח בשכנגדו באינו מינו היה
 נותן טעם וא"כ סדרה קשיון לדוכחיה א"ך מהירים החלב
 סא כל הסיסר של הטוב"י אינו אלא משום דאין בה טעם
 ובטל בששים אבל סיכא דספק אם יש בה ששים וכיטול
 ברובא ^{אוצר החכמה} ליהא וא"כ עין א"ך מחירים החלב שיש
 בטכנסה אכר אחד האסור :

וראה

דיש להסיר מטעם זה, דכנס בעלי הסוספוט
 רבים סס וסס חולקים על רבינו משולם בדבר
 המטורב מתחילה ברייתו נמי שייך ביטול ומי' במל"מ שם
 שפביח בשם חכס אמר דהוספוט דוכחים פליגי על
 סרבינו משולם פ"ט דף כ"ס היא כפנים ורגליה כמין
 6 7

לרץ לברך על ספנין של ראש בני ברכות וביאר סעו' דנחשילין סוי ב' מלוח של חובט וכיון שהחמיל בכס לאנס דרין שיעסיק ויחטבק בשיחה אבל שחיטה דלי בעי שחיט ואי בעי לא שחיט לא מחייב לחזור ולברך וכו' כמו סח נלמנע הסעודה ודברי סעו' מפורשים ברי' וברשכ"ל נחידושו' בשם כרבי' יונס וסרמכ"ן ולפי דברי'ם הקדושים פסוק דפסוק בין הכיסוים דכוי גמי מלח של חובט כמו חפילין דחובט על האדם לפסוק המלח ולכסוח ודאי דאם הספיק בין הכיסוים לרץ לברך על כל כיסוי וכיסוי ופליאה בעיני על הגאון פמ"ג שהסוה דיסוי לשחיפה ויכרי חוקים זכ מהס ול"ע :

סימן בה

באור דעם פרמנ"ס דרין אין מחזיקין מאיסור לאיסור : **הנה** דרין זה אי מחזיקין מאיסור לאיסור ראיתי גדולים תקרי לב הארכי'ו כרבה לברר סלכס זו על ידי חטובה מהרי"ט בח"ד סימן פ"ב והאר"ך מש"ס וראשונים דמחזיקין מאיסור לאיסור וכן נראה דעם סעו' לא במלואים במסכת חגיגה , וסגאון כספר שנ שמעתי'א ג"כ האר"ך בזה וסעלס דפליגי בזה רש"י ותוספות יעו"ש שמעתי'א ונא ראיתי לאחר מסמחכרים כולל שינידו דעסם בכאור דעם פרמנ"ס איך סבר הרמב"ם דרין זה אס מחזיקין מאיסור לאיסור , ואנכי עעני בדעם ג"ל כי הרמב"ם דעסו דאין מחזיקין מאיסור לאיסור דכנס הרמב"ם לחב כפרק א' מסלכום שחיטה סלכס כ"ד חס לשוט ולרין לבדוק בן אחר השחיטה שאס מלא בזה פגס אחר השחיטה סרי זו ספק נבילה שמה בעור נפגמס וכששחט ססימרים כסדין פגומס שחט וכובא דין זה כש"ע יו"ד סימן י"ח , וסכס דרין אזה טובע מהס"ס חולין דף י' דנרסיקן ססס איסור סשחט כסדין ונמלאה פגומס אמר רב סונא אפי' שיבר בזה פגמוח כל סיום פסולס חיישיקן שמה בעור נפגמס ואמריקן סס כשלמא רב סונא כשמעתי'ן ופירש"י דאמריקן לעיל כחוקס איסור עומדס עד שיודע לך כמס כשחטס וזו נולד כס ספק כשחיטה , וססקיקן כנמלא והלכחא כרב סונא כשלא שיבר כס עלס , וכנס לפי שיפס סס"ס דרב סונא שאסר כנמלא כסדין פגום סוא מסעס דלפעמי'ס איל דכסמס כפייס כחוקס איסור עומדס עד שיודע לך כמס כשחטס א"כ כנמלא כסדין פגום וככסמס כחוקס איסור מעיקר'א ואס מחזיקין מאיסור לאיסור לרין לסיח נבילה ודאי'ס כנמלא כסדין פגום אחרי דמסחלכ סיס על ככסמס חוקס איסור אבר מן סחי או איסור שאינס אכוסס ועסס מפופקיס על פשחיטה אס כשפס כרואי חמיל'א סוים נבילכ גמורס דנשארס כחוקס כפייס כפייס עליס מחחילס ואי דפחילכ כיתס ככסמס כפייס וססח'א פחס פכסמס כרי נעמי'ס נבילכ דכל זמן שלא נחברר'א שחיטה כשחטס כרואי כרי סיא כחוקס איסור וכשח'א שחמס חמיל'א סוים נבילכ ודאי'ס , וסרמב"ם דפסק דאס מלא פגס כסדין אחר השחיטה ס"י ספק נבילכ פ"ב דעם פרמנ"ס דאין מחזיקין מאיסור אבר מן סחי או מאיסור שאינס וכו'ס לאיסור'א דנעמי'ס כסח'א ואמריקן דחוקס כרל'אונס סלכס לב לבמרי וכמו שלא רבן עליס מעלס חוקס דאיסור'א והסח'א נעמי'ס מחדס עליס ספק איסור סיינו ספק אס כשחמס כרואי וכסדין נפגמס כמסק'ס או מסחילכ נפגס כסדין בעור ככסמס וסחמסס כסדין פגום ולכן סוי ספק נבילכ , א"כ כרי סוכמס

כנידור דעם פרמנ"ס דאין מחזיקין מאיסור לאיסור , ודאי'ס לבדרינו דאס סיו אומרי'ן מחזיקין מאיסור לאיסור סיס לברמנ"ס לפסוק דכוס נבילכ ודאי'ס , דכנס כמב דרשכ"ל בחידושו' למסכס יבמח (דף ל' ע"ב) ד"ס אסס ז כחוקס סח'ר לטוק עומדס וכאף לברי' סס ח"ל וסון אחר נראה לי למס דססס גבי כסמס כל שלא חמס או שחמס ממיל'א או שלא נשחטס ככלכחס אכוסר עד שיחחדס כס עי'ן סמכסיר'א וסלכך כיו'ן שאסס כל לכסיר'א ולומר שנעשה כס שמעשה סמכסיר'א פליך דאי'ס ודכוותי' כו' כרי מפורס כרישא דאכוסר סכסמס עד שיחחדס כס עי'ן סמכסיר'א , וכיו'ן דרשכ"ל כחכ דאכוסר סכסמס עד שיחחדס כס עי'ן סמכסיר'א מוכח מדברי' דאכוסר מעום האיסור סרל'שון סרבע עליס וכן פסק כרי'ס ככסובס סימן פ"ב דמטעס דמחזיקין מאיסור לאיסור מממריקן מעום אסס אים וסולקי'ן וסורפי'ן על סחוקס , וכיו'ן סכן סיס לברמנ"ס לפסוק דכוי נבילכ ודאי'ס אס סיס סוכר דמחזיקין מאיסור לאיסור , ומוכח דרמנ"ס סכר דאין מחזיקין מאיסור לאיסור ולכן כיו'ן דאיסור אבר מן סחי סלך לו לא משגיחין רק על זה אס נשחמס ככסמס כסונ או לא וכנס סוי ספק דכרי ססדין כלמס סיס כדוק ויכל לסיח דלא נפגס בעור דעור אינו אלא ספק אי פגס או לא ולכך פסק פרמנ"ס דכוס ספק נבילכ :

ואי חמס כלן על כר"מ כחכ ח"ל ומס שחכ דבינו **אור** החמ"ס כרי זו ספק נבילכ ולא כחכ נבילכ כדלמ' רב סונא פסולס , י"ל דמעום דסדין אכרעאי כסמס לא אכרעאי יס לט לומר שאפילו רב סונא לא פסל אלא מספק והדאי'ס שאמר חיישיקן שמה בעור נפגמס פשטע עמן סספק אוא פוסל אכוסס ולכך כסב ז"ל כרי זו ספק נבילכ ע"כ דברי רבי'ס ככ"מ , ולדעמי' סעני' פסום סס ככוסיל'א לסיפך דכרי אמריקן סס מהיב רב'א לסייע לרב סונא פסל ועלס ונמלא עלי'ן דבר חוק'ן אפי"ס שנחטבק ככוסו סמין כל סיוס כולו לא עלמס לו פכילכ עד שיאמר כרי לי שלא סיס עלי קודס לכן ופגס סס ככרי'ס'א שאמרו לא עלחכ לו פכילכ כרי סוא ודאי שמה וסורפי'ן עלי'ן סרופס וקדשי'ס וא"כ כס"ס דדמינס דרב סונא לבכרי'ס'א ז ממיל'א סיס סמס דכס כרב סונא ודאי נבילכ ומס שאמר חיישיקן שמה בעור נפגמס סייט כיו'ן דאיכ'א לאיסוסופקי שמה בעור נפגמס ממיל'א סוי נבילכ ודאי'ס דכ"א שלא נסכרר שחט ככונ סוי נבילכ דכרי מוח לסיך ושחיטה ליס'א ומס שאמר ככ"מ מעום דסדין אכרעאי זכו אמרו אליכ'א דרב סוד'א ולא לרב סונא דרב סונא סכר דככל חד'א מס לי ככמס ומס לי סדין כמו שסק'סו ככוסוס'א סס פ"ס כככרי'סס ופ"ל דמס לי אחיליד ריעות'א כסדין ומס לי אפיליד ריעות'א ככסמס אלא ע"כ כרי ק'אמר סדין אכרעאי פ"י ואיכ'א ספיקי סוב'א שמה בעלס נפגמס ואפילו בעור נפגמס שמה לא נשחמו ססימין פגד ספגימס וכוי כספק ספיק'א וכו' סוא סכל לרב סוד'א אכל לרב סונא לא אמריקן סכר'א ז ובמסכ'א נדס (דף ב') כחוספות ד"כ כחס כרחי לריעוט'א כיר'א סוסוס'א דוס שאמרו סדין איכרעאי ככמס לא איכרעאי ואיכ'א ספיקי סוב'א ופירסו סוסוס'א סס דיס כוכ שלפס ספיק'א אחר שמה בעלס כמסק'ס נגסס , ב' שמה כמיטוס ככר'א נפגס ואפי' נפגס בעור כסר , שלישי'א דלמ'א שחט שלא כנגד ספגימס , ואמרסי לפי דכרי'סס אפסר לומר דרב סונא ורב סוד'א פליגי בזה שפליגי סע"ך וסע"ך כיו"ד סימן ק"י , דכנס סע"ך סס סוף סע"ף קמן ס"י ככסנ'סו על מהר"ר כיומין ככסוב'א

כבר דמחזיקין מאיסור לאיסור ולכן כיון דמשיקרא הים פליג חוקה איסור א"כ אש נמלא הסכין פגומה ולא נחבררם ששחיתתה הים כהונן כדי היא בחוקה איסור שביה עליה קודם לכן אך ששחח דאינה חייב ושחיתתה לא כשחיתת ממילא היא נבילה ודאייה ורב חסדא סבר דחוקה פראשונה הלכה לה משום דאין מחזיקין מאיסור לאיסור, וא"כ אלו דמן על השחיתתה לכדא אש נשחיתת בפסין פגום אמריק מוקים הסכין על חוקה פראשונה שפרי נדקו אחו קודם שחיתת וזכ שפגום הים אחר שחיתת, ולפ"ז הרמב"ם דפסק כרב סוגא הים לו לפסוק דנמלאה סכין פגום לאחר שחיתת הוי ודאי נבילה ולא ספק נבילה :

אבן אחרי דעייגנו בזה ראינו דפסק הרמב"ם נוחא מאלף אף אש נאמר דרב סוגא סבר דמחזיקין מאיסור לאיסור, דכנה דה"ס פסק בלכתא כרב סוגא כשלא שיבר כה פלס, ואש נאמרו דמחזיקין מאיסור לאיסור הים להם לפסוק כרב סוגא חשילו אש שיבר זו עלה דכלא אף כשיבר זו עלה נ"כ אינה ראייה ברורה דלא אפגום החלה דיוכל לביזם שאיפגום בעור ואחר זה כששיבר זו עלה איפגום יותר, וא"כ אף כשיבר זו עלה עוד לא נחברר לפיניו ששחיתתה הים כהונן וא"כ למה כשיבר זו עלה אף הלכה כרב סוגא, ומדפסק דה"ס כשיבר זו עלה דשחיתתו כשירה א"כ מוכח מכלל דאין מחזיקין מאיסור לאיסור ולכן שפיר פסק הרמב"ם דאם נבילה מספק ולא מטעמא דרבנו הכ"מ דרב סוגא טפח סבר דהוי ספק נבילה אלא כדאמריק דהוי ספק נבילה משום דה"ס פסק כשיבר זו עלמה דלא כרב סוגא וכדנרינו, ולדעמי טעמיה וזו ראייה ברורה דאין מחזיקין מאיסור לאיסור :

והנה בפירוש ונש"ע כתבו פרי זה נבילה ולא כתב הסוד ספק נבילה כלשון הרמב"ם וכחז ע"ז סדרישס שם ע"ד הסוד ה"ז נבילה כדעת רבינו בסימן כ"ז ושם בסימן כ"ז מירי הסוד נפסלה בשחיתתה ונפסלה בשחיתתה הוי ודאי נבילה ולא ספק נבילה דברי לא נשחיתת כלל וא"כ הסוד שפסק דהייח נבילה כמו נפסלה בשחיתת ע"כ סבר הסוד דמחזיקין מאיסור לאיסור, ולפ"ז הסוד שחיתתו לדברי הסוד נמי סבר כהסוד ולא כהרמב"ם ולפ"ז לא אחיה שפיר דברי הסוד שם סעיף קמן א' דפירש לפתחור שכנס נבילה סתם פירש סוד דהוי ספק נבילה ולדברינו הסוד בשעת הסוד קאי וכדברי סדרישס וא"כ הוי נבילה ודאייה, שוב ראייה דה"ס ברור ממלל דה"ס סבר דכוס ספק נבילה דברי בש"ע סעיף י"א מפורש דהוי ספק נבילה אך ר"ל דלפי דעת הסוד בסימן ג' דמחזיקין בשחיתת הרמ"א דלא אמריק נשחיתת הוהרס אלא בדבר שטבל לומר דכריעותה נשחיתת לאחר שחיתת דלא ילחח מחזיקתה מחיים וידוע למשיין שם בדברי הסוד ובכסובנה מהר"ם לובלין דתלוי דין זה בדין אש מחזיקין מאיסור לאיסור ולכפי לא אמריק נשחיתת הוהרס רק בדבר שיוכל לתלות ששחיתתה פריעותה לאחר שחיתתה משום דמחזיקין מאיסור לאיסור א"כ הים לפסוק נמלאה פגום דהוי ודאי נבילה, והארכתי כרבה בדין זה במקום אחר אך נאכדו ממני כתבתי כעת ודשמתי פה שעתה בזכותי ולדעתתי סדרישס כהסודים כאלו נכוסים כמה לדינא ואך נפלה דעתה נד דעת מהנריש סדוליים ואין תלמיד כמותי מכריע :

בש"ע

בכסובנה יו"ט ר"ה העולם מדנרינו סבירא ליכ דכל פסק בשחיתתה פסול ואשילו כרבה ספיקות אינם מועילים לסביר ופס"ך שם דעתו דשגשג ספיקות מהכי אף בחוקה איסור שאינה זכוכה ע"ש בסעיף קמן ס"ד ונכ"ס שלו סימן כ"ח . וכוז חפשי דפליגי רב סוגא סבר דנגד חוקה איסור שאינה זכוכה לא מהכי שום ס"ס בעולם ולכפי נמלאה הסכין פגום שחיתתו פסולה ורב חסדא סבר כסברס כש"ך דשגשג ספיקות מועילים לסביר אף במקום שיש חוקה לסיפך ולכפי מתוך ה"ס אליביה סכין איסוראיי נכמה לא איסוראיי וכדפירשו הסוסשום נכמה נדס ויש כאלו שלשה ספיקות, א"כ רב סוגא לא סבר לסברא זו דסכין איסוראיי נכמה לא איסוראיי, וא"כ ליחא לדברי הכ"מ למר דהוי ספק נבילה גם לרב סוגא מפעם דסכין איסוראיי נכמה לא איסוראיי דברי רב סוגא לא סבר כלל סברא זו, ואמנם אי משום הא לא איריא דאף אש לא סבר סברא זו וגם סבר כה"ז דכל ספיקות שאחיה יוכל להרבות לא פהכי בשחיתתה מ"מ שפיר אחיה דאינה אלא ספק נבילה דמחמת זה דלא מהכי ספיקות טובא כספק בשחיתתה זכו שלא להסירה מחמת הספיקות, אבל לא נעשה כדאי נבילה וגם זה שאמרו דרב סוגא לא סבר הסברא דסכין איסוראיי נכמה לא איסוראיי נ"כ זהו דלא להסירה נמרי אבל מועלת סברא זו לעשותה ספק א"כ מחמת קושיות אלו לא איסרוך דברי מרן נכ"מ, אבל הקושיות קמייחא שפסקיינו על סכ"מ מזה דה"ס משייחא לרב סוגא מצרייתא דטבל ועל כן זהו קושיות גדולה על מרן נכ"מ :

עוד מלאתי להקדום על הכ"מ סג"ל ממחי דרואיי במשמרתה הים להרשב"א שהסריך מערכה גדולה שם על כדק הים דעתו כדק הים בהשגה הראשונה על כרשב"א דלרב סוגא אש נאכד הסכין ולא נדקו לאחר שחיתתה פסולה שחיתתה ופעמו משום דלרב סוגא לא מועיל שיבר כהסכין עלמות ונאכד הסכין לא עדיף משיבר כהסכין עלמות והרשב"א האריך להקדום על על הר"ה כמה קושיות וכנס זה לשונו ועוד דהא משיק ר' אגא חיובתא משום דאחי ספק ומוליה מדי ודאי ואלו לרב סוגא חשילו במקום שאין לומר זו אחי ספק חסור דכשנאכדס ואין ידוע אש נפגמה אש לא חשילו ספק אין כאלו, [בדברים הללו נתחוק קושיותי על הכ"מ שספקיהי כיון דמשייט לרב סוגא ממכל ועל כיון דנכדל ועל כן ודאי סתם כמו כן כדרב סוגא ודאי פסולה שחיתתה ולא מספיקא ומדברי כרשב"א אלו מוכח כדנרינו באין שם חילוק] עוד כחז שם הרשב"א וכי חייחא שאני הכא לרב סוגא חשילו הסוד פגום וסרי י' כאלו מחמת שחיתתה בעור בין בדיקה לשחיתת א"כ אין זה מחמת שחיתתה דרב סוגא דאמר כמה נחייב בחוקה איסור שומח פד שידוע לך כמה נשחיתת, דברי מחמת ספק הסוד חשילו כלא כעמח דכמה נחייב י' לחוש שמה נפגמה בעור וכדחייב חשילו רב חסדא כשיבר כה עלמות בין בדיקה לשחיתתה חשילו לא נמלאה פגומה ועיין שם טור שכתבין עכ"פ מפורש כהרשב"א דאין טעמו של רב סוגא מחמת הסוד אלא מחמת שחיתתו הכמה בחוקה הראשונה א"כ מוכרח להיות ודאי נבילה ולא ספק נבילה :

מחזיקין מאיסור לאיסור
 סימן תתקכ"א
 תתקכ"א

וכשיאני לעמי אמרתי דרב סוגא ורב חסדא פליגי בזה אש מחזיקין מאיסור לאיסור, דרב סוגא

סימן בו

בשיר יו"ד סימן ל"ג בעו"ר הוא קטן מ' חידוש רבינו שם דנמקום דאמריין נקב זה בלא זה כשר וכן אם אחד מהקדומים הוא לקוי וכשני בריא ושלם כשר חידוש ספ"ו דכל זה הוא אם הקדום הלקוי יוכל לגמרי אבל אם מחובר הוא להקדום הבריא ושלם אפילו אם לא נלקה אלא במקלה כיו פריפס וכוטעס כיון דשוכבים זה ע"ו תמיד הכה מחובר להקדום של כשר הלקוי בהפוך הפלס ומעשים שניהם מקולקלים יפ"ש ומסיק ספ"ו דלפ"ו אם היה נוסף עוד אחד מן הכעס כולם היה מהכשר ע"י השני כמו בריאה אלא היכא דמחברים יחד מנרע נרע דהלקדום מהקדום הגלוקה שלם גם כשני, והף דאין אנו מדמים בעריפות עכ"ל ל"ע לעג"ד חף כי לפי הסברה דבריו מקובלים מאד וא"כ למע אמרו בחולין (דף מ"ו) פשיטא לי איניקוב עליה ולא איניקוב תחתיה תחתיה מנין כדרכה דאמר רבב הוא ריאה דאיניקוב כהינה סימקה כשייה ומאי ריאה מאיניקוב להקדום ומחבר ביה הא סיכא דמחבר מנרע נרע ומשמעות הסוגיא דהכל

אוצר החכמה
1234567
אחר סי' ול"ע :

סימן בו

ישם סימן ל"ה סעיף ט' אבל אם הם שופ בשופ מכל ד' או ארבעה אונס ועומדות כולם בדרי דאונס כשר, ויש לדקוק בלשון הרמ"א שהלריך לסיוח עומדים כולם בדרי דאונס הא אפילו אין עומדים בדרי דאונס כשר דברי הוא פסק לעיל בסעיף ג' דהמנהג להכשיר יתרה מקמא אפילו אין עומדים בדרי דאונס ולמה נכאן הקפיד הרמ"א פיהו עומדים בדרי דאונס לואה היה נל"ד דעה הרמ"א דנשיק חרסי לשיטתא דוקא סייגו פיהו עומדים בדרי דאונס ושיביו שוב בשופ משני ה'דדים דאם אפילו שוב בשופ משני ה'דדים רק אינם עומדים בדרי דאונס היו פריפס מעטס חרסי לרישוסא כמו שכחב כס"ו בסעיף קטן א' סעיף ב' לענין חילוף יפ"ש שכחב וי"ל דנמקום דאיכא רישוסא חט"פ דלא ממריק בשבילה מ"מ מטרקב כדרי רישוסא דלעיל ופריפס וכן סרס"ל בעלמא הוכח דבריו בש"ך סעיף קטן כ"ב וכן הכה בעיק שו"ס האו"ת דכאמה לריך לסיוח סתתא מיימין וטרסי משמאל וא"כ אם הם שוים כיו רישוסא ואם נוסף ע"ו עוד רישוסא דאינם עומדים בדרי דאונס הוא חרסי לרישוסא ופריפס והא דיתרה מקמא כשר ב"כ אינו אלא דנמקום דלא מטרקב לוב עוד רישוסא חט"פ שכחב סרמ"א דהמנהג להכשיר כל יתרה מקמא אפילו אינה עומדה בדרי דאונס הוא משום דיתרה מקמא לדין אינו גדר רישוסא כלל אבל אם שוים משני ה'דדים סבר סרמ"א חשו בגדר רישוסא ועפ"י אפשר לתרץ קושייה ספ"ו וספ"ו בענין וורדות שסיקו דהי יתרה מקמא ולמה אנו מטרפין ובזה מחורץ בטוב עמס :

סימן כה

רבינו בגדול כסדר ל"ח על פסחים ריש פרק כילד זלין נספסק אם נללה כד בתנור גרוף על קרקע החנור ונללה מחוס ונחמר אם מותר לאכול או אסור משום דם סזכ מכבד מור אליו כמו כבישול בקדירה ומסיק

לאסור כיון דאין לדם מקום לזוב ואם נללה באויר החנור מחמימות החנור מותר דזה נקרא ללי, ואך בקרקע החנור אסור משום דאין לדם מקום לזוב :

וגר"א לענין כיון שנללה מחוס החנור נקרא ללי ולא בישול, וא"כ יש מקום להקל אפילו בנללה מקרקע החנור, דהגב מצד הדין היה לנו להקל חף בבישול הכבד כמפורש בש"ס יו"ד סימן ע"ג דנחשבל בלא כשר שרי מעטס דהכבד אוסרם ואינה נאסרת ורק אנו נוהגין לאסור דחיישינן לדברי סרמנ"ס והוא היה מי שאוסר בש"ס דפוסק כרבנן דר' יוחנן בן טרי דהכבד בולט, ואך לא הכו לאסור רק בבישול אבל לא נסבו לאסור בלליה וכיון דרבינו בעלמא הוכיח שם דנללה מחוס החנור ב"כ אפשר לומר נורא משאב שאיב ואך ראוט לאסור הוא משום דאין לדם מקום לזוב ובלליה כבד אין זו משאב דברי אפילו בקדירה מותר מצד הדין ורק אסור משום סמנהג ובהאי גזירה לא מלינו מנהג וא"כ אוקמי דרינא ומצד הדין מותר. וראיה לדברינו דסנס באמה יש להקשות למע מסירים ללטה הכבד אנומרי דברי לא מלינו בש"ס לליי לענין כבד רק אשפורה כדאיחא בפרק כל הבשר רב אשי איקלע לבי רמי בר אבא חמוס חיה לבדיה דרמי בר אבא דקא שפיד כבדא עילוי בשרא חמר כמה יסיר הוא מרבנן אימור דאמר רבנן דיעבד לכחלה מי אמור וזהו לענין בישראל אמור דלכתחילה אסור משום דדם הכבד נושל על הבשר אבל כבד לתודה ודאי שרי על השפוד וא"כ לא נמלא בגמרא ללייה כבד רק בשפוד ולא באופן אחר, וא"כ מי בניד לנו דאנומרי מותר, וכן אמה דבישראל אנומרי פליגי רב אחא ורבינא חד אסר וחד שרי והלכה כדברי החקל מ"מ כבד אפשר דגרע מבשר וכשישם רש"י בפרק כל הבשר כבדא מה אסון ביה דכבד גרוע מבשר ולא מפני מליחה ככבד וצ"ש בחוס' ד"ס כבדא. ועי"ל בענין אחר, וא"כ למע מותר ללטה הכבד על גומרי דברי לא מלינו בגמרא רק אשפודא וע"כ דווכוין ללטה הכבד אנומרי הוא משום דסמכין על זה דהכבד אוסרת ואינה נאסרת ומותר מצד הדין אפילו בבישול בקדירה מהאי פטמה וכל להקל גם בנללה בחנור גרוף וקפוס על חרסי החנור ע"כ מותר משום דהכבד אינה נאסרת ואך אם היינו אומרים דזה נקרא בישול היה בכלל מה שכחב סרמ"א בש"ס דמסנין לאסור אבל כבד מוכרח מאכילתא שאינה מעקבה דחו בכלל ליי ופראים דאסכלס מוקצה מותר ללטה בו כפסח כתב סרמנ"ס בפרק ח' מכלות קרבן פסח הלכה ט' לשיכך אם היה כלי מוקב כדי שחשלוט בו האור זולין עליו וא"כ מוכח מהרמנ"ס דהאיסור בשאינה מוקבם היא דנקרא ללי מתמה דבר אחר ולא ללי אש וא"כ דאסכלס שאינה מעקבה נקרא ללי אם חלס הכבד בחרסי החנור ודאי דנקרא ללי ולא נקראה בשם בישול וכיון דאין זה בישול לא מלינו בזה מנהג לאוסרו, וטוד כי הפנהג לאוסרו הוא כדבר בשכיח חשו להאומרים דהכבד בולט ולא דבר פאיוו שכיח, לכן נראה דאפשר להקל בזה דנללה מתמה חרסי החנור ובפרט בדם שנשלו דרוב סאוסקים סברי דמדרכק היא וכל האיסור כבד שנתבשל הוא מחמת המנהג לכן יש להקל :

סימן כט

ביאור שיטות ראשונים בדיון דם שנישלו :
ראיתי לספ"ח וסכריתא ופליחי בסיימן ס"ע סאדריכו לבאר
ד"ן

לא אוכל ולא משקה ודברי הכותב יוסף נמי נכונים מה שפירש בדברי הרמב"ם דם שנשלו אכור מן החורב וכשיפת רש"י :

אמנם לפי המחבר יסחנר קושיא גדולה על החוס' במסכה שנוטת שביחול רחיש מן הירושלמי כ"ל דקסיה בכלל אכילת וכו' דר' יונה דלא אפשר לאוקמי כל נפש מכס לא תאכל דם של דם שקרש מבוים דדם הקרוש לאו אוכל הוא וזו פלא הלא הירושלמי מסיק חיוב דזה שפנינו דם הקרוש לאו אוכל הוא וזו לעמן טומאת אוכלין ולא לעמן איסורין וא"כ שפיר מצינו לאוקמי הפסוק דכל נפש מכס לא תאכל דם דזיירי דדם הקרוש דלענין איסורין דם הקרוש אכור ככל דם דעלמא ותלינך למד דהתוספות ראו הס"ד דירושלמי ולא ראו מהקנה הירושלמי ועוד קשה לי למש לא הביא הרמב"ם האי דינא דהקפס חס ואלכו חייב ודין ההלכ מלאחי ברמב"ם אף שאינו מבואר כ"כ מ"מ איחא להאי דינא ברמב"ם שרק י"ד מהלכות מאלכות אסורות ודין דהתוס' כאלא גס בחמץ בכלתה חמץ ומלס והאי דינא דקפס חס דדם לא מלאחי כגום מקום ברמב"ם והשפטי כספריס ומלאחי דברגיש כזה הרדב"ז בהשכותיו ולא חירך בחירוק מספיק ואין לי כפה ספר השוכח הרדב"ז להעתיק חירוט, ומתחם אלו הקושיות החמורות גלשר"ד דבר מחודש מאד בדעת הרמב"ם נגד דעה רבינו סב"י, ואף פחילס נעתיק הסוגיא דמנחות ואח"ז נכוח לטוב יסוד דעת הרמב"ם והתוספות שטמדנו על דבריכם הקדושים, והכי איחא שס גופא אמר זיירי אמר ר' תיגאל דם שנשלו אינו עובר עליו יחייב רבא וקאמר לב להא שמעחא איחתיב אביי הקפס חס דדם ואכלו או שמתחא חס כהלכ וגמטו חייב ומשי לא קשיא כאן שהקפס באור וכאן שהקפס בחמה באור לא הדר בחמה סדר, ופריך כ"ס בחמה נמי לימא הואיל ואיחתי חילתי דזה בעיח מיירי ר' מני מר' יוסק דם שקרש ואכלו מכו אמר ליה הואיל ונדחה ידחא אישחוק אמר ליה דילמח ודחי כאן בחטאות החיטות וכאן בחטאות הפנימיות וע"ס ברש"י בחטאות החיטות חייב בהקפס חס דדם הואיל ודחי לכפרה בקדשים ובשל חילין נמי. וזיירא דאמר אינו עובר עליו בחטאות הפנימיות מיירי כגון פריס הסגריס וזייריס כשרשיס דלריך לדוק דדם וזו אינו רחי לריקס להכי אינו עובר עליו אמר אדכרסן מילחא דאמר רב חסדא דם שקרש בחטאות ואכלו חייב ולקס ונחן והאי בר לקיח ונתיב הוא בחטאות הפנימיות ואכלו פטור וטבל וסוס אמר ר' תמנח והאי לאו בר פחילס והואכ הוא ורבה דדיכ אמר חפילו בחטאות הפנימיות ואכלו חייב הואיל וכנגדו רחי בחטאות החיטיות אמר רב טפח אלכך דם חמור שקרש ואכלו חייב הואיל וכנגדו רחי בחטאות החיטיות וע"ס ברש"י, וסנה משמטוח כסוגיא מוכח בדברי רש"י דדם שנשלו חייבים עליו מן החורב דברי רבא שבוה בהרס סבר דאף בחטאות הפנימיות דכתיבין זיקס מ"מ חייב הואיל וכנגדו רחי וא"כ אף בנקרש על ידי האור נמי רחי בחטאות החיטיות דרחוי לנחיש כאלכע אף בקרש ע"י האור וכבר נחשררו כזה כאלון כריחי ופליחי בורס דעכ סימן ס"ס ובשאלה אריס החדש וח"ל כונחי לדבריכם בחירוך שיטס רש"י ואין לזוי להאריך כזה אחרי כי כבר כחוביס סדריס על ספר :

ואך אחרי כל הסיועיס על שיפת רש"י קשיא טובא כל הסוגיא דמשמטוח כסוגיא וכן פירש רש"י ותארי מפרשים

דין דם שנשלו, והקרו כזה איך היא דעת הרמב"ם כדם שנשלו חס דמחו דאכור מן החורב או מדרבנן כשיטת רבוחיו בעניי הסוספות דדם שנשלו אינו אכור אלא מדרבנן, והנה מרן הב"י ביו"ד סי' ס"ז דעתו דהרמב"ם סבר כרש"י דדם שנשלו אכור מן החורב וסוכיה מדכח הרמב"ם בפ"ט מהלכות מאלכות אסורות הלכס ו' המטותין והמכושל בו' וכן המכושל כשר בני חלב או נחלב מסס או נחלב זכר או שנשלו דם נחלב פטור ואינו לוקח על אכילתו וכחכ הכיה יוסף נטור יו"ד סימן ס"ז ועל דין זה דדם שנשלו נחלב ומשמט מדברי הרמב"ם שלוקין עליו משום דם יש לתמוע מדאמרינן כפרק הקומץ רבס דם שנשלו אינו עובר עליו, ומתוך כ"כ דהייב מן החורב על דם שנשלו והסוגיא דהקומץ היא דלא כהלכסא עיין ¹²³⁴⁵⁶⁷ שם בבית יוסף :

ולענין קשה להחליט בדעת הרמב"ם דדעתו דדם שנשלו אכור מן החורב ותייבין עליו, דהנה דם שנשלו מסתמח הוא קרוש וסרמב"ם פסק כפרק ה' מהלכות פומחא אוכלין דדם הקרוש לא אוכל ולא משקה יפ"ס בהלכס י"ע ולמד כן מהתוספתא כמבואר בכ"מ וכיון דכפל דם הקרוש מלכיה אוכל איך אפשר שחייב על אכילתו, וסנה במנחות כס כפרק הקומץ רבס אמר זיירא כשס ר' תיגאל דדם שמלחו אינו עובר עליו משום דכיון שמלחו נפיק ליה מחורב דם וכן דדם שנשלו ג"כ נפיק מחורב דם וא"כ רחינו כזה דנפיק מחורב דם אינו עובר עליו וא"כ דדם הקרוש שפסק שאינו אוכל ודחי נפיק מחורב דם, וא"כ אף דכחכ כ"כ דהרמב"ם מדהס לכסוגיא דפ' הקומץ רבס מהלכס אכל ח"א לחייבו מטעם שהדם הוא קרוש ודם הקרוש אינו אוכל, ולומר דמחלק כ"כ לדעת הרמב"ם בין דם שנשלו והוא ללול דם שנשלו וכוא קרוש דכדס שהוא ללול דווקא מחייב אין סברא לומר כך דברי לא שמטנו כגום שוסק לחלק כסכי לדעה הרמב"ם, ותמנח אין מזה רחיש לסחור דעס כ"כ דפרי אפשר לחלק בין פומחא לאיסוריס דכפומחא אחרינן בקרוש כפל פטורה אוכל ואינו מקבל פומחא אכל באיסוריס אף דקרוש לא ילא מכלל האיסוריס, דהנה כנוסק שנשחגס לגמרי מדמטיקרא, דמטיקרא סיה דם ואח"ז נעשה מוסק ואינו יכיר כו שום מראה מדס סיה חושש סר"ס לנאכלו כמבואר כסר"ס שרק מלך מצרכין סימן ל"ס ובמ"ה ס' דפ"ז סעיף קמ"ג מכ"כ כדס הקרוש ודחי אכור כדמטיקרא דברי לא נשתגס כלל :

וכדברינו מלאחי הירושלמי כמתח מקושיות ואחד מן ^{אוצר החכמה} הירושלמי מטער שני פ"ג בהלכס ראשונה וכוכח קלס כחוספות שנוטת (דף כ"ג) ד"ס גמר וזו לשון הירושלמי מנין שפשהיב בכלל אכילת ר' יונה שמע לב מן הדא של כן אמרתי לבי ישראל כל נפש מכס לא יאכל דם במס אכן קיימין חס כדם שקרש וספריח דם שקרש אינו לא אוכל ולא משקה אלא כי אכן קיימין כמות שחיה וסמורכ קראחו אכילת ומקשה הירושלמי וסמני כמתח חס כהלכ וגמטו הקפס חס דדם ואכלו כרי זס חייב מס עכד לס ר' יונה, וממני אינו לא אוכל לפמח פומחא חופלין ולא משקה לפמח פומחא שני משקין מבואר הירושלמי כדברינו דאיסוריס ופומחא שני עניינים נפרדים כי אע"ג שלשין פומחא לא סוי אוכל מ"מ לעמן איסור שפיר מיקרי אוכל ולא משקה ותייבין עליו, וא"כ שפיר ייחא מכ שאמר הרמב"ם דם הקרוש אינו

מפרשים דח שפטרו דס שמלחו ודס שבטלו הוא מפעם שאינו ראוי לכפרה, וע"ז קפ"א אנה מרומה כחורה שהדס שאינו ראוי לכפרה אינו אסור ואדרבה כל הסוגיות בכריפות (דף ד' ע"ב) אמר רבא שלמס כריפות האמורות בדם למס אחת לדם חולין ואחת לדם קדשים ואחת לדם התמליה ושם הוכח ברייתא דר' יודה מה הלמוד לומר כל דם להביא דם חולין ודם התמליה, ועוד אמר רבא שם חמשה לאוין האמורין בדם למס אחת לדם חולין ואחת לדם קדשים ואחת לדם כיסוי ואחת לדם איברין ואחת לדם הסמליה מפרט בכל הן סוגיות דדם שאינן ראוי לזריקת חייבם סורס ויחוד לאוין כדי לחייב על כל מיני דמים וא"כ איך אפשר לפסוק על דם הקרום ועל דם המבוטל מחמת שאינו ראוי לכפר על המחנה, ומס איכפת לן אם אינו מכפר על המחנה וכי עדיף מדם האיברים ודם התמליה ודם הכיסוי ובפירוש שנינו במשנה פרק דם שחיטה דעובר בלאו אף על דם ביום ודם חלב ודם הסחול וכל הן מיני דמים מעולם לא היה ראוי למחנה וכבר ראה ברשב"א בחידושו ובמסמרת בבית לומר דכ"ז אינו אלא בדם קדשים בעיקר ראוי לכפרה ולא בדם חולין, אבל כל המפרשים לכך ברשב"א לא סבירא לכו הכי, ומעתה בעיה אליבייהו למס בעינן דווקא שיכיר ראוי לכפרה ופיין רשב"א בחידושו שרק כל הכפר בדי"ה רב דמי מהני איכפת:

ומצאתי בעני"ה מקום לפרט הסוגיה דמחמת עפ"י דברי הירושלמי בחיד פרק שלמס מימן ביה' א' וכו' איחא שם רבי מיישא שאל לר' זעירא ענבה שחלקה בפיו ואכלה בפלוגסא דר' יוחנן ור' שמעון בן לקיש דמתלקו בחלקו לאבר מן החי בפיו דר' יוחנן מחייב משום דנכנס גרוה בכחיה וריש לקיש פטור דהנאה פעיו בעיקר, אמר ליה ר' זעירא לר' מיישא תמן דבר שיש בו איסור ופומאה דכנס אבר מן החי לבד איסורא י"ג עליו פומאה דאבר מן החי מטעם פומאה חמורה ואינה זריכה בכפר מקום שבטלה פומאחו בפילה איסורו בדם כגון ים כהן איסור ואין כהן פומאה, כרי מלינו הלמוד פרוך דר' זעירא סבר דבדבר שיש בו שני דברים איסור ופומאה ובטלה פומאחו ממילא בטל איסורו וזה שלא כדעת הירושלמי דמעשר שני שבתאנו בפתיחה דבריו דסבר בדם שקדש דאינו אוכל לעטא פומאה אכולין ולענין איסור באיסורא עומד כשחילט ור' זעירא ורבי מיישא לא סבירא לכו הכי, ולפי"ז מכל לומר דר' זעירא דש"ס בבלי שאמר בפרק הקומץ דם שבטלו אינו עובר עליו דנשיק ליה מסורס דם לעצמיה אויל דסבר דבכל דבר שיש עליו איסור ופומאה אם בטלה פומאחו בטלה איסורו ובדם שקדש דשקין דאינו אוכל לעטא פומאה אכולין ממילא בטל ממנו. האיסור לגמרי ואם אפילו דר' זעירא דש"ס שלנו אינו האי ר"ז דש"ס ירושלמי חיר וזכרנו דהכא אמר משום ר' חנינא אבל מ"מ בשיטה ר' זעירא דהתם אהיל האי סוגיא דפ' הקומץ רבה, וע"ז בקשה אביי מברייחא דהקפסא את הדס ואכלו דחייב כמו שמקשה הירושלמי דמעשר שני על ר' יונה דהתם שטעמקו לעיל ותהרץ בש"ס דילן דלא קפ"א דכאן בהקפסא באור וברייחא דהקפסא את הדס דחייב מיירי בהקפסא בחמס ותשום דנחמס סדר לקדמותו ופירושו דש"ס כהני סברא דסדר ולא סדר ל"ל כחור דוכו פירושו עפ"י דברי הר"ם במעשר שני דהקפסא שם סריבנו שמתן למס לא משמי ש"ס במעשר שני לחלק בין הקפסא

באור להקפסא בחמס כמו שמתרץ בהקומץ רבה ותירץ הר"ם שם משום דקחני דם שקדש וקדש משמע ממילא ועוד סירץ הר"ם דקחני סיפא חשב עליו לאכילה מקבל פומאה אכולין ובהקפסא באור לא מהני מחשבה קד מנואר מדברי הר"ם אף שאינם מפורשים כ"כ מנואר מדבריו דבהקפסא באור לא מהני מחשבה ובטל מחורס אוכל לגמרי אף הכס בירושלמי דמעשר שני לא אפשר להרץ קן משום דברייחא לא משמע הכי אבל מאי דמתרץ ש"ס לדר' זעירא שפיר מתרץ דר' זעירא מיירי בהקפסא באור ובאור בטל ממנו חורס עאלל לגמרי ונפקע ממנו האיסור אבל סברייחא מיירי בהקפסא בחמס יוכל לחזור לקדמותו וגם אם מחשב עליו לאכילה הוי אוכל ולהכי חייב וע"ז מקשה שפיר אף דהקפסא בחמס נמי ליפא הואיל ואידיחי אידיחי דהא בעיה מניה ר' מני מר' יוחנן דם שקדש ואכלו מהו ואמר ליה הואיל ונדחש ידחה ולשון שקדש הוא ממילא כמו שכתב הר"ם וא"כ היה פסובת ר' יוחנן על הקפסא בחמס דפטור משום דהואיל ונדחה ידחה דליבא לחימר דשם היה המעשה בהקפסא באור דברי שאלחו דר' מני היה בדם שקדש שהוא ממילא נקדש, והא דקחני בברייחא הקפסא את הדס ואכלו חייב, ע"כ ליפא להאי ברייתא משום הא דמתרין בירושלמי חיר דכל דבר שיש בו איסור ופומאה אם בטלה פומאחו בטלה איסורו וכס"ד דר' יונה בפ"ה דמעשר שני ואיכפתוק [ומכאן י"ג להביא ראיה דלא כרבי"ה לענין מוסף המביא במ"א סימן רפ"ז משום דהואיל ואידיחי אידיחי] וכל דשתק משום דהיה לו ספק בדבר אם נקדש בחמס שייך לומר הואיל ופרח ממנו פומאה בטל גם האיסור הואיל דלא פרח מהו הפומאה לגמרי דברי אם מחשב עליו לאכילה כרי מקבל פומאה וגם שלא ידע לחרץ דברי ר' יוחנן שאמר הואיל ונדחה ידחה ואמר ליה אף דסברת וז' אם פרח ממנו הפומאה פרח גם האיסור בדם שהקפסא בחמס ששקוי מספקא לך כ"ז אפשר לנסק בדם חולין או אף בקדשים בחטאות החילוניות שראוי לכפרה ולא נסבול מוס מלוח לא נסבול איסורו אבל בחטאות שדמם חרקים בפנים ובטל מוס מלוח לגמרי בזה דהוי חמירק הואיל ונדחה ידחה וא"כ ניחא בברייחא דמחייב בהקפסא את הדס ואכלו, ומעתה אין לנו לזריקין לומר דר' יוחנן אדחייב בברייחא דהקפסא כו' וסבבר הדבר לחלק דהיכא דבטל מלוחו בטל איסורו ל"ל אפי"ז דבשאר מיני דמים כגון נפסל ביוזא או שנפסל בשקיעת החמס וכדומה כמה מיני פסולין שהדס אינו ראוי לכפר ומ"מ חייבין עליו ולמס דם שנקדש בחמס משוכס מכל מיני דמים שנפסלו ל"ל פשוט דעלם הטעם דדם שבטלו אינו עובר עליו לא משום דאינו ראוי לכפר אלא עיקר טעמו משום דנפסל מחורס אוכל ובגבילה סרוחה דהסורה כחירתו ודם שאינו ראוי לאכילה נקרא פירשא בעלמא וכמו שפסק הרמב"ם בש"ס מהלכות אבות הפומאה הלכה ע"ז שיהא על נבילה כרי היא כפרס וברעי ואינה מטעמה כנבילה ואם חשב עליו לאכילה מחממת פומאה אכולין חכו כמחייבין סוף פ' המקשה חשב עליו מטעם פומאה אכולין אבל לא פומאה נבילה, ולכן פסק הרמב"ם בפרק ד' מהלכות מאכלות אסורות הלכה ס' השליש שילאח עם הולד אסורם בנבילה והאכולה פטור שאינו כשר, כרי מטורס דאפילו בזה שמתחבב פועלם לפוינסו אוכל מ"מ פטור אם אכלו ולית ביה איסור נבילה ולדעת הראב"ד בהשנות שם הוי היתר גמור וכמו כן ל"ל לענין דם הקרום שאינו עובר עליו הוא מטעם

שיך נחלוה פשוט דרואי כחפאות החלוטות משום דמאליס לא מיידין קרבן ואשמועינן דגם בזה אמרינן האי סואיל כיון דיש מקום דדס קרוש לעולם חייבין עליו וחללו קרשיא גדולה, ובל דבריו הכל סובב וכוונת דס הקרוש כחמס הכל בקרוש ע"י סאור כזוה ודאי פסור דכמל מחורה אוכל לגמרי דפכע דסם כניסול ע"י סאור ונעשה קרוש שאו אינו רואי לאכילה ואם אינע נעשה קרוש רק סוא ללול או סוי אוכל ואפשר דחייבים עליו ואף דחצירה קאמר סהם דס שבסלו משמע אף כללול וכמו שאמר רב יכודס משם זעירא דגם דס שמלחו אינו עובר עליו מ"מ מסוגיות הגמרא דרקשי מהכרייהא דהקפס אה דסם ובל סייגיות דר' יוחנן ורבא סכל מיירי בקרוש ולא כללול וגם כי סש"ס לא סעתיק כלל מימרא דרב יכודס לפגל עליו נראה דכל סוגיות סש"ס סכל סובב וכוונת רק על קרוש ולא על ללול ועל קרוש אינא למימר כדערישו דעעמא דפסור משום דאיפסול מאוכל ובהקפס כאור ודאי איפסיל ובהקפס כחמס סיה סברת המקפס לומר סואיל ואידחי אידחי וילא סש"ס לחלק בין סש"ס לחכ"פ משום דסיכא דרואי לו לכפר לא כפיל ליה מחורה אוכל וסיכא דאינו רואי לכפרס מכמל ליה מחורה אוכל וכ"י ספיר יוחא דבבר שאפשר לומר דאינו רואי לאכילה ולא כדמיס הרואים לאכילה:

אוצר החכמה

והנה לפי דבריו אפשר ליישב מה שהשמיט הרמב"ם דין דהקפס אה דסם דחייב, דהגם בהקפס כאור סוי סירשא בעלמא וסיכא ססוא ללול כנר הזכירו הרמב"ם בפרק ע' מסלקות מאכלות אסורות או שבסל דס כחלב פסור ואינו לוקס על אכילתו ומבואר משם דדס שבסלו אסור מן סחורס, חזו כדעס כהים יוסף דסרמב"ס סבר דס שבסלו אסור מן סחורס אבל לא מעעמיס דהגם סב"י כחז דסרמב"ס מדחי לסוגיא דפ' סקומץ רבס מהלכס ולדבריו אין אנו לריכיס לזכ דמליט לומר דסרמב"ס סבר לסאי סוגיא דפיק סקומץ רבס רק לא סבר לסא דרב יכודס משום זעירא דגם שמלחו אבל דגם שבסלו מיירי סס כל ססוגיא בהקפס ובהקפס כאור ודאי פסור משום דסוי סירשא ובהקפס כחמס ליה ליה דחוי ונפרע כזס סכידו דכנר כחז סכ"מ כס"ח מהלכסם לזכ דסרמב"ס פסק כרז אשוי ונחיס (ליד ע"ב) דכל סכידו לא סוי דחוי, ויש לכאריך בפרק זה אך אין כאן מקום לקבל אריך ואם קן ספיר מסייעכ מאי דסשמיס סרמב"ס:

ועפ"י הדברים הללו יתבאר סוגיא עלימס בפרק פסור וברוב (דף ק"ב) אשר לכאורה תשוב מאד וסכי איחא סהס, סגן סהס סקפס אה דסם ואכלו או סכמחא אה סחלג וגמעו חייב, ואמרינן סס בעלמא סקפס אה דסם ואכלו כיון דרקשיס אחשוביס אחשבוס אלא כחמס אה סחלג וגמעו אכילס כחז כיה וסא לאו אכילה סיה אמר ריש לקיס אמר קרא נעש לרבות אה ססופס וסניא נמי גבי סמץ כסאי נזווג סמחסו וגמעו אה סמץ סוא עעס כרה אה מלס סיה אין ארס יולא כס ידי חובתו כפסח ואמריק בעלמא אה מלס סיה אין ארס יולא כס ידי חובתו כפסח נחס נחס עוסי אמר רחמנא וסאי לאו נחס עוסי סיה אלא אה סמץ סוא עעס כרה אכילס כחז כיה אה ריש לקיס אמר קרא נעש לרבות ססופס וסניא נמי גבי נכילה סוף פסור כס"ג סמחסו כאור פסור כחמס סמח וסויק כה אכילס כסיד כיה וסעטי ג"כ כסאי סידוולא דנעס לרבות ססופס וסוד עעס סס גמרא לריכות סל סגן סלחא על סמץ וחלב ונכילס עוף

מעטס דנעסס סירשא בעלמא ולכן לא שיך כשארי מיני דמיס שאינכ ראיס לכפר לומר שאינו עובר עליו דהסס סוי אוכל ורואי לאכילס ודאי חייב עליו נאך דגם סקרוש דאך זו מאכל ואינו רואי לאכילה לכן פסור:

והנה בהקפס כאור כחכ"פ מחורה אוכל לגמרי אבל בהקפס כחמס דאינו בטל מחורה אוכל, ועוד רואי לה' לאכילס אז אה כחפאות ספוימיות דאינו רואי עור למחורו וכעס כיון דאינו רואי למחורו ודאי לא אחשביס עור ויזרקס לאשפס לנחל קדרון או פסור על סאי דס אבל כחולין או כחפאות כחלוטות סרואי לכפרס ח"כ חסוב עור דסם בעיטו סלא ירקמו לאשפס ולכן חסוב אוכל, ומעטס עונן סעב סברת רואי לכפרס כדמיס אף שאנו חייבים על סרכס מיני דמיס שאינכ רואים לכפרס דסכא כנקרס משונס מכל מיני דמיס ומבואר סיעב סברת כחפאות כחלוטות וסברת סחפאות ספוימיות כחפאות כחלוטות חסוב עור דכנר בעיטי ככעלים ונחכ"ס כמלכ סכסינות מכל וכל ורבא ידיד סמר דאף כחפאות כחלוטות ח"כ כיון דכזוה לא כמלכ סכסינות כמקום אמר ממילא אף כהן דאינו רואי לכפרס חייב כמו שחייב ככל מיני דמיס שאינו רואי לכפרס, כמו קן סכא אפי"ס סהקפס דסם מ"מ לא כמלכ ססינותו וסוי אוכל וחייבים עליו, וכן פסק רס"י כדפרישו לעיל כפעמיס דרס"י ורב ספא סוסיף דבר גדול לפי סברת רבא דאף דהגם נקרס כחמס מ"מ לא כמלכ ססינותו וחייבין עליו, סלקך אף כדס כחמור סקרס ססוא אינו רואי לקרבן כפיש רס"י וסיכא למימר דלא סייבס סורכ כרה אלא על דס סרואי לקרבן אלא אפילו חמור שאין קרבן כסמאין אפי"ס חייב ע"כ לשון רס"י, וכחז ע"ז סגרע"א כגליון סש"ס נראה לסדיא דלאו דוקא נקרס דהא כלא נקרס סוי נמי כך חרות דאף דאין קרבן כממאליס וכדאי דכאי סוא דאס כלא נקרס פשוט דחייב כקרוש. אמנכ חפסו לי דח"כ מאי חידס רב פסא סא מחיחיין ערוכס סיה ריש פיק דס שחיפס דבין סמאליס ובין ססוריס חייבים על דמו ונחמח סיה קושיא גדולס וגם רבינו כגדול כשנאח אריס כשפופחיו סחדשות ג"כ סקפס קושיא זו וכסאר כקושיא, ולפי דבריו יוחא דכחמס רב פסא דוקא דס חמור סקרס אחא לאשמועינן וסידושו סוא על זכ סהדס סוא קרוש וא"כ סוי נפסל מאוכל וככאן אין שיך לומר שחייב משום דכנגדו רואי דזוגמחו ליהא כלל דגם סמאליס לא כזכא חכס לכפרס לעולם, ומ"מ אמרינן סואיל דכנגדו רואי סירש אף דאין דוגמתו סיה דאין קרבן כממאליס סכ"ז אמריק סואיל, וזכ שבס דרס"י אע"כ סוי דלא חייבס סורפ כרס אלא על דס הרואי לקרבן כונחו ככל כרס. סקרוש סיינו כחפאות ספוימיות שיך כנגדו רואי כחס"ח דזוגמתו סוא ואמרינן סואיל אבל כממאין כרס סקרוש דאין זכ דוגמא עלו כלל לא שיך לומר סואיל כ' ואשמועינן דאמרינן כס כזכ סואיל, ומאי דכזכ סגרע"א דאס כלא נקרס פשוט דחייב משום דס וסוי כרס בעלמא מפיכא חיתי לא לחייב כקרוש דמ"ס מנכמס חולין דחייב זכ אינו כלוס לפי דבריו, דסרי ככסמס חולין סקרס דמו ג"כ דעס זעירא דפסור משום דפריה סעמו סעמאס וסוי נפסל מאוכל וכמל ממח סיסורו ח"כ לא קשיא מ"ס מנכמח חולין, ואי משום דרב פסא סיה יכז לאשמועינן דבר זכ כרס כחולין, זכ ממילא ידעינן מדברי רבא כלאי רב פסא ורב פסא סוסיף דאף כממאליס כדמיס קרושים סכוכ חמינא כנגון דא אינו

לא דמי הירושלמי לאוניא דפיץ סקימן רבס כי נמלס
 פומלחו דתסס פידושו לפגח אמריס חס ברוד , אמנסי
 חניג' דסוכתו דכס"ס שלטו לא חיל בסיפס הירושלמי
 דחיר מ"מ אפשר שזה שפירשטו במצב דס סקימן מצוב
 דהיפסול מאכילס זס אחס ואס זס אחס מיוכב סכל
 כדפרשטו לעיל וס' העוב יאיר עיי"ט במאור חודשו ופבדחו :
וראיתי בשלח אריס כהדס הכיל שני רליוח דדס
 דדס שנסלו חינו חלל מדרכנן , ולפי דבריו

שסארכנו לעיל דדס סקדוס בלוד סוי פירשא בעלמא
 נסתרס רליוח שסלגת אריס מכל וכל וגציק רליוחי
 רליוח רליוח דלמרינן בע"ס יומל (ג"פ) וכמסלס מציילס
 (דף י"א) חין מועלין בדמיס דברי ר' מאיר ור' שמעון
 וחכמיס חומריס חין מועלין כהס עד כהן לא פליגי ללל
 מדרכנן חכל מדלורייתל חין מועלין כסס מנס"מ חמר
 טולל חמר קרל לכס שלכס יסל דבי ר' שמעון סנל לכפר
 לכפרה נחחו ולל למציילס , ור' יוחנן חמר חמר קרל

חול לפני כפרס כלאחר כפרס מכ ללחר כפרה חין בו
 מציילס חן לפני כפרס חין בו מציילס , ופריך כס"ס
 ולימל חיסבל ומשי חין לך דבר שנשביס בו מלודו ומועלין
 בו וסס בו' עד סוף סאוגיל וסוי חלחל קרלי כדס ללס
 לי חד למשוי מוסר חד למעוסי מוצילס חד למשוי
 ממומלס חכל מפעול לא לריך קרל למעוסי מלודו דחין
 כל שיס לו מחירין בין ללדס בין למוכח חייבין עליו

מלודו סיגול ודס עלמו מחיר חול ע"כ לשון סאוגיל ,
 ופירש רש"י למשוי מוכר שאל חכל דס נוחר כסוגי
 חינו חייב חלל חחה מלודו דס וכן חס שנג כדס וסוד
 בלחס מלודו פסור מוכר , וסקסס שסלגת אריס סרי ידוע
 דר' שמעון סבר חין חיסוד חל על חיסוד חל"כ ללס
 לי סכך ססוקיס למשויסכו דלל חל חיסוד נוחר וחיסוד
 פומלח על דדס סלל בלל ספאוקיס ידעינן דלל חל
 חיסוד נוחר וחיסוד מציילס ופומלח על דדס מלודו חין
 חיסוד חל על חיסוד , וע"כ דמירי כדס מוסל דסקז

חיסוד דס וכוס חצינל דחייב מלודו נוחר וחלל קרל
 למשויסכו ומכין רליוח דסקיקר כדעס סוסססות דדס
 שנסלו חול מדרכנן ומדלורייתל מוסר לגמרי וכו סורק
 דבריו , ולדבריו מס שכתב רש"י שאל חכל דס מוסר
 כסוגי חינו חייב חלל מלודו דס חל"כ חייב חול
 מלודו דס , ססכרס לדבריו לומר דדס שרש"י מחייב מלודו
 דס וכו מלודו דרש"י לסעמיס חיל דדס שנסלו חמר
 מן ספורס :

ורנה לדבריו דדס סקרוס בלוד סוי פירשא בעלמא ח"כ
 חין עליו שוס חיסוד דעשרת בעלמא סוי וחין
 אפשר לחייבו חס חכלו כפומלח סגוף דלריך קרל למשויסכו
 וסרי מפורס כמחיתין פרק כל ספסוליס (דף ל"ס) סלחס
 חל סוכה לחכול כחית מן סעור ומן סרופז ומן סקיפס
 ומן סללל ומן סעלמח ומן סגידין ומן סקרריס וספסוליס
 סוף לזמנו וסוף למקומו כפר וחין חייבין עליו מלודו נוחר
 וסגול ופומלח סרי מפורס דח שחיו רליו לחלילס חינו
 חייבין עליו מלודו נוחר וכן חול כדס שנסלו דפיץ מסורס
 דס וללל חולל חול ח"כ חין עליו שוס חיוכ כלל :

עוד הכיל רליו מלודו דכריחוס (דף ד') סויח כל חלב
 וכל דס לא סלכלו מס חלב לוקס שחיס חף דס
 לוקס שחיס דברי ר' יסודס וחכמיס חומריס חין בו חלל
 חזכריס חחה ומ"ס חלב שלוקס שחיס בלל סיקסח ומשוי
 כגמול דכחיב בייס מרי קרלי כל חלב וכן דס לא
 סלכל ועוד כחיב כל חלב שור וסכב ופריך דס מרי בללו
 סיקסח

סוף ססור , וקסיח לי סוכה חמלי לא עסכ לריכוחל נס
 על דס, וגס קסס ללח לא חמר סמעס דחייב כסקסס חל
 דדס מלודו כנספ לרכוח דברי כדס מוי כחיב נפס
 דכחיב כל נפס מכס לא חלכל דס , חמכס לפי דבריו
 דלעיל דדס סקרוס סוי פירשא בעלמא , ח"כ לא חמרני
 סקסס חל דדס מנפס רק מלודו דלחככיס וכן לא עסכ
 לריכוחל מלודו ג"כ מלודו סעמל דלל ילפינן כלל דדס סקסס
 מן ¹²³⁴⁵⁶⁷ ספאוק :

ומיושב כזה מס סככילו כחוספוס ססד"ח דירושלמי
 דילפינן לסיחב ככלל חכילס מן ספאוק דכל
 נפס מכס לא יחכל דס ולל כחיחו ספוף דדס דלמזיק
 דעמלס וחיסורין לא ילפינן זס מוס , ולפסר דסוססות
 סמכו ח"ע על הירושלמי דחיר וכפי דבריו גס סאוגיל
 סס"ס שלטו כסיפס זו דסיכל דכפסס פומלחו כפילס חיסורו
 וסכל יחל כנ"ס וקיימנו לכל דברי סרלשוניס סרמכ"ס
 וכחוס' וגס דברי סב"י מקיימיס :

אבל רליוח חמרי סעין דדס סככנסי לסשווס ס"ס
 דילן לירושלמי דחיר ליסל וגס כפפס הירושלמי
 חף דכפ"מ וסקי"ע פירשו כדברי הירושלמי דכפילס פומלחו
 פידושו סלון לו פומלח ללחר מן סחי חל סחלקס סלכר
 חכל ל"ג פירוש חמר כוס שחמרו כפילס פומלחו כפילס
 חיסורו כלכר יכואר לפיחו כנ"ס ח"ס , וגס קסס לפי
 דבריו דכפ"ס שלטו חיל כסיפס הירושלמי דחיר חל ס
 לפס דווקל כדס סקרוס כפפילס מאכילס חל כסס
 בלכר מן סחי סחלקו כפיו לא נפסל מאכילס ומ"מ
 חמרין כפילס פומלחו כפילס חיסורו ועוד קסס סל כסס
 בלכר מן סחי סחלקס כפייס חל ר' יוחנן מחייב וריס
 לקיס פוסר וכלכס כר' יוחנן חל"כ דר"ו דקלמר דלל דפי
 סככס לפסוגחל דר' יוחנן וריס לקיס ח"כ חף ריש לקיס
 סחייב כעככ , וכל סאוגיל דמנחות חול חליכל דר"י
 כדכפי ר' מרי מר' יוחנן ור"י לא סבר כלל דסיכל דכפילס
 פומלחו כפילס חיסורו :

ובזה שאלר ר"י הירושלמי מן דבר שיס בו חיסוד
 ופומלח כפילס פומלחו כפילס חיסורו ללעג"ד
 דכפילס פומלחו דנקס סיינו לסמל חמרס דכוס
 כדוכחי פוכה שכת (דף ל"א) ונפסחיס (דף ל"ג ע"ב) וכנ"ס
 וכמנחות פליגי רש"י וחוססות רש"י סבר דלכול כל
 ססול מקבל פומלח וסוססות סברי דווקל ככילס מקבל
 פומלח ולסמל חמרס כוי"ט סברי דכפינן סיפורל ככילס
 חמנס חכר מן סחי מחמת סחיכוחו דכוי חכר מלודו
 ככו ססול חכל חס מחלק סלכר סוכ חין כח לפמל
 חמרס וכדלחילח כמסכת חולין (קכ"ח ע"ב) מלי חככל בין
 חכר מן סחי ללכר של ככילס חככל כיייסו כפר ספרס
 ממו דללו כפר ספורס מן סחי חינו מסמל ומלכר מן
 סככילס מסמל וכן חול לעינן סלכר עלמו ססחלקן מרי
 סוי חול דלון ככו מוד לפמל חמרס ווס שאלר ר"י
 חמן כפילס פומלחו סיינו לפמל חמרס וכפילס חיסורו
 וככר סככריס דר"ל לסיפחו דכר חלי סיפור מוסר מס"ס
 דלון זס דכר מלודו וסחיכוחל דליו לסנרף לא סבר
 ריש לקיס ולכחי כפילס פומלחו דליל סחיכוח ממו
 וממילל פסור דלון בו כסיפור דסגלס מעיו כעינן חל"כ
 חין זס עינן דדס שנסלו דלסס דנעקס חלי סיפור
 ונעקס מן כחורס סיכר גמור חל"כ חין דכוי חלי סיפור
 ח"כ לא לריכיון לפעמל דכפיל פומלחו כפיל חיסורו חף
 אפשר דוס חמר לחלק בין חכר מן סחי למככס חכל
 סיקר סעמיה מלודו דכוי חלי סיפור , חמנס חין חסיס

היקפא חנקי שמים דכתיב ביה מרי לאון כל חלב וכל דם לא סאכלו וכל דם לא סאכלו בכל מתכותיבם לשוף ולבסמה אלא חיימא מה חלב לוקב ג' אף דם לוקב ג' ופריך מ"ש חלב ללוקב ג' דכתיב דקין חרין לאוון ולאו דרזום הא תלחא דם נמי, אינפריך כד"ה סואיל ואחמשיע דם מסומאס לימתעם מזרזא קמ"ל היקפא ורס"י גרים סס סואיל ואיחמשיע ממעילס, והגה ר' יכודס דמחייב משום זרות אדם ע"כ או דכזירא ליה איסור הא על איסור ע"י סאל דמינו דחל איסור זרות על כבשר הא נמי על הדס אע"ג דאיסירא וקיימא משום דם וכן הא דמחייב משום זרות אהלג ע"כ נמי משום קולל סואיל דחל זרות אבשר הא נמי על סאלג דכולדות קדשים ליכא לאוקמי וימא דכזירא ליה לר' יודה וולדות קדשים כסוייסן סן קדושים כדעוקי אליבא דר"ס כסוף פרק דס שמיסכ דאיסור זרות אינו הא עד אמר שמיסכ וציקס דפקס איסור מעילס והל איסור זרות כדאמרינן במסכס יבמות פ' ד' אהין יעו"ס, וע"כ דחל איסור זרות ע"י קולל או דס"ל כמקודשין איסור הא על איסור ואיסור זרות חייב ליה כאיסור מקודשין לחול על איסור אחר וא"כ לר"ס אליבא דמ"ד סהס דאף בקדשים סכר אין איסור הא על איסור איך חייב משום זרות על דס ומס סוכיה סאלגס אריס דדס סכסלו כול מדרבק ומיירי דדס סכסלו ומלכ עליו זרות ומייב משום זרות לחוד, ולדברינו דדס סכסלו לחל אוכל סוא א"כ אי אכשר לחייב משום זרות וכדפרסנו לעיל, כלל הדברים חדשנו בעזרת סהס יסברך כזס דברים מתודשים אשר עוד לא סמיר כוס שוס חכס כעלס והלס כ' אל ייל

משינו דבר אדם :
[1.234567] mmm

נאמר הכלל הזו ואינו יודע למכ רביו סמכס"ל דווקא כעמול סורכ שאין לסכסיר לכחמילה ולא כחוקר :
ומצאתי כדברי כה"ס האריך דסוס וייסן (בדף ל"ד) כזס ספליג ארסכ"ל על לחון סלמרו דממרו כני משיס ככסמכ כשר וסרסכ"ל חולק עליכס ומביא סכר"ל ו ליסג דעסס סכסיריס כהג זכס לעונו ויס מקלח מן סרלסוים סלמרו דפריסוף זכס אינכס נוסג כעוף ולא ככסמס ואע"ג דלמך לוי כל פריסוף סמנו חכמים ככסמס כנגדן כעוף יחר עליסן סעוף נככר סעלס אע"ס סלח מיכב קרוס סל מוח סהס לח מנס אלא ככזריס סכעוף וככסמס סוין כגון נלגולס וקרוס סל טוח סיס לשוף ולכסמכ אכל כין סלינס סייס כו לא ע"ס ססלריך א"כ מפורס כדברינו אלה סלזרט, והמנס סס סרסכ"ל חולק עליכס אכל נרלס מדבריו סעיך סכרס כרסכ"ל סס ססמך על זכס סכסיס סייס דכמו דכסמס יכס לה פור סמללס עליכס עוף נמי. פור יכס לו וכלשר סלריך סס אכל היכא דמכוכס מכל וכל מודס סרסכ"ל נס כן לסכרל וז ומעסה נשאר פסק כס"ע קייס כלי סקסוק ואלך אחרי כל כדברים אין סלמיד כעזרי מכריע :

סימן לא

הרמב"ם פרק א' מסלכות איסורי מנכ סלכס ג' ככס מי שדימס סמחר לסקדיס כעל מוס לחוכס וסקדיס סרי זכס קדוש ואינו לוקס וססיג סרלכ"ד וככס סל סרמכ"ס כי פעה כזס כי מי שדימס סמחר לסקדיס כעל מוס לחוכס וסקדיס אינו קדוש כלל ססוא סקדס ספוס וסלריך סס סרלכ"ד כגירסח כס"ס כמסורס יעו"ס, **ודנה** על סקדיס ססקס סרלכ"ד סכרי סקדס ספוס כול חירין מרן ככ"מ דלל מקרי סקדס אלא כגון לומר פור סמור סילל פכירי רלסון וילל לכן סנסכוכין לסקדיס נוף אחד ונמלל נוף אחר, אכל אכס דימס סמחר לסמיר סוגג מיקרי ולא ספוס וע"ד ססקס סרלכ"ד עס"ס דמסורס ככס סל"כ דגירסח סרמכ"ס סס כני סמורס לקי ונסקדס לא לקי וככסולר כרס"י סס י"ז כמסורס דלך לוקין אלא על מיד וסלרס כו :

ואנכי סלמיר כחקסיחי מוכל כדברי סרמכ"ס נס כפירון ככ"מ כי כרמכ"ס פ"ע מסלכות חירות סלכס ח' מסורס סס לסיפך מסכל כאיסורי מנכ וסכי ככס סרמכ"ס סס סלכס ח' מי שדימס ססוא חייב כזירוח וספריס קרנכותיו וסל"כ סל לחכס וכורסו סלך ו דר ואינו חייב כזירוח מכ יפסס כקרנכות סספריס יללו וירשו כעדר סזס סקדס סרי זכס סקדס פטוח כמו סיפכולר כמקומו, א"כ מפורס כרמכ"ס סמי שדימס ססוא חייב ונמלל סלינו חייב סרי זכס סקדס פטוח וחינוי רחלס מכ סילוק יכס כין דין זכס שדימס סכוא חייב כמילות וכין דימס סמחר לסקדיס כעל מוס לחוכס וסקדיס סרי סמחר ככ"ל חירות נובע ממסמס מפורסח ככיר (ל"ל ע"כ) סלל לחכס וסחירו סימס לו כהמס מופרסח הלל וסרעס כעדר :

עוד ככס סרמכ"ס כפרק ס' מסלכות סכולי סמקודשין סלכס ו' סמפריס סמלחו או דמי סמלחו וכסכור ססוא חייב ונמלל סלינו חייב סרי אלו חולין ולא כחקדכו ונכס דין זכס לער"ד סופר לדין סמפורס ככ' איסורי מנכ, וסירולו סל ערן ג"כ סמורס מלך סמלך כי מי שדימס לסמיר סוגג מיקרי ולא פטוח וא"כ ככך סני סדיגיס ססכולו כפרק ס' מסלכות חירות ונסרן ס' מסלכות סכוי

סימן ל

בשוע יוד סימן מ"ג סעיף ו' פחול סעוף עגול כעכסס ואינו דומה לסל ככמס לסיך אין סנקב סוכל נו וככס ספ"ג ככס סרס"ל סקולל גדולס סיה לספור סכלל סלמרו כל מס ספריסס ככסמס כנגדו כעוף ואיכל מוסכרל דככל נקרא כעוף סמכיס ומסייס ססרס"ל אכל חלילס לנו לסחיר לכמחילה וסל"ך סכיל עוד סוסקיס סלכוכיס סרל"ס ככסר ככ"ג וסר"ל וסכ"ה :

ואתרי כי ססללה סליה מלך וסרזס ספמיס כח לפי פחול סל עוף סייס עליו מנח ולקופוח סרזס כדומס נקב ועיימתי כזכ על זכ סלמך סרס"ל כי קסס לסחור סכלל כו' ונרלס לער"ד דככלל סלמרו פריסה סמנו ככסמס כנגדו כעוף פריסה, לא נלמך דכר זכ רק כלכר ספוס ככמס לשוף ולא כליכריס סלינס סייס כמו פחול כככסמכ כול ככרייס סלסון וכעוף סוא עגול על זכ לא אמרו ככלל סיהיס פריסה כעוף כמו כככסמס, ומכס ספסס אין פריסוף כסליח סל עוף ע"ס כסימן מ"ד מסוס דלל מללל לוכן ככוליה סל עוף ומסוכס סכוליה סל עוף מכוליה סל ככסמס ומכס כעעס מללס דלךין פריסוף כככר ויסר לומח כריחס סל עוף כככולר ככ"ע סימן ל"ס סעי' ו' וכן ככ"ע סימן מ"ו סעיף כ' לענין סרי כני מפיס כחוכ כד"ה כככמס אכל כעוף כולל כזס ככר וכן ככסימן מ"לס לענין פיסל סלס סכולר מונח ככס מפרסיס כעוף לסכוס' ור"ה וכככמס ככירס וס"כ מלינו כרזכ דכריס כפריסוף סלינס חמיס ככמס לעוף, וע"כ סעעס דכלל זכ לא נלמך רק כליכריס סלייס ככריחסס ככסמס וכעוף ככלל זכס כסחוח אכל ככזריס סמחמס ככמס מעוף ככזס לא

סולי המוקדשין נחם לא הוי שונג אלא פשוט ולדמי
סעיה הדבר ל"ט רב :

ואשר אחזי אכי בישונ דעת סרמב"ס, כ"ל על פי
הקדם סוגיות ס"ס דנ"מ (דף ס"ו ע"ב)
אמר רב נחמן כשהא דאמר רבנן אסמכתא לא קפיה הדר
ארעא ודרי פירי, ופריך ס"ס למימרא לסבר רב
נחמן מחילה בטעות לא הויה מחילה והא לאסמר
סמוכד פירות דקל לחבירו אמר רב הונא עד שלא בלא
לפולס יכול לחזור בו משבאו לפולס אין יכול לחזור בו
ור' נחמן אמר אף משבאו לפולס יכול לחזור בו ואמר רב
נחמן מודינא דאי שמיס ואביל לא תפקינן מיני, וא"כ
מוכח דרב נחמן סבר מחילה בטעות הוי מחילה, ומשיי הכס
זבויי כגא סלואס, ובפירושא דס"ס סהס זבויי כגא
סלואס יס כזה ארבעט שיטות, שיפת רש"י וסר"ף
דבזבויי דליכא איסורא סהס מחילה בטעות הוי מחילה
ובכלואס דליכא איסורא מחילה בטעות לא הוי מחילה
וסכוס' גס סר"ס'ס כרצו בקוסיות עלומוס על שיפת רש"י
וסר"ף דסגס לשיפתם סרין דכ"מ מחילה בטעות הוי
מחילה, וקפיה מכל קרין בטעות דחזר וסקדס טעות
מחלוקת ב"ס ובי"ה ובי"ה אמרו דליכא סקדס וכן סלגס וסומא
בטעות ססקינן דחזר, ולכן פירשו כסוססוה ב"ס סר"ס
דסחילוק בין זבויי לסלואס דבזבויי ניחא ליה דליקון
בסיפוטתא ולכדי ניחא ליה מכ סחבירו שמיס ואביל לפירי
אבל בכל מקום דליחא לסברא דניחא ליה דליקון בסיפוטתא
סהס מחילה בטעות לא הוי מחילה, ובארנו באורך שיטה
סר"ס כסעוסכוס לסלן בנחלק אר"ע, ועוד לעג"ד שיטה אחרת
מבוארת בדברי רביו סר"ס'ס דסגס סר"ס'ס אחרי ססקס
על סר"ף כל סקסויוס ססקסו ססוססו על רש"י כחב
סר"ס'ס חס לסוט יס לומר שאני כל בני דלא ידע דמחיל
אבל בפירות דקל ידע ומחיל וכן מפליג כסמעתא בני
לונאס ודבריו סרין פירוש כמאי ידע בפירות דקל יוחר
מכל סין דמייתי סר"ס'ס כגון גבי כיפי ובסודא דרב
עין וסנסס ואי דרסס סמוכד סכלוקס לוקח פירותיו ססדקל
וארכוס סא סהס מיי רסס דזס סכנגדו לוקח אס שלו וססק
ליכ אלא אמרינן דסקס טעוס דלא ידע דמלד סרין לא
זכס סכנגדו כזס, וכן בפירות דקל אחרי סאמרינן סמוכד
פירות דקל לא חל ע"ז סוס קרין וחוינן דלמו לחזור
ססמכירס ודאי לריכין לומר דזס סרסס סכנגדו לוקח
פירות ואוכל וסא סחק ליה זכס בטעות סיס דאלו סיס
ידע דלא חל סקנין לא סיס סכיק ליה לאביל, וכל זכס
סכנינ לו לאכול סא מוסס דלא ידע דלא חל קרין על
דבר סלא כג לעולם, וא"כ אין חילוק בפירות דקל לכל
סק דמייתי סהס סר"ס'ס וסיס לרין לפיז פפירות דקל
כמו סהס כסודא דרב עין ודכיי וכבר דחקו בפירותו
גדולי עולם ססמכיריס כסעוסב סלק חו"מ סימן ל"א וכסימן
ל"ו ובח"א סימן ק"ב ובסארי מחכרים גדולים, וכסמכיריס
רלס לסעמיס כסר"ס'ס סמכוון לדברי סר"ס סאמור כסוס'
פי סעסס טעיס דניחא דליקון בסיפוטתא וסזו חזר ססמכיריס
מזס ומכיריס אללי כסקוס אחר מס ססארכסי כדברי
ססמכיריס :

מחיתי כך משום שלא ידעתי סרין כי יס כח למחות
ולפכב על ירך שלא הפול אינו נאמן לומר שלא
ידע סרין ולספקיע סמכוזוק מס סלוקח, ואמרינן ליה
אחרי כי ראיח כעייך כי זכ סליס לוקח פירות מוסס סין
ולא מחיס בו חוקס סמחלמ לו כגז סלס וגמר וסקנס
לו וכ"ו ניחא כעיעה כדן אבל כעיעה כמטעס כמו סודא
דרב עין דסדר הגדול כארעא דלאו דיילס דלא ידע
כסובע מחילה סנוטל זכ סכנגדו דבר שאינו סיין לו
וכן ככל סין דמיסי סר"ס'ס סס לא ידע ססובע מחילה
כי סלו סא נוסל אף סרסכ וסחק כעס סעל מ"מ יוכל
ססחא לגבוס ממנו כסורס יסן ראינו כי זכ סכנינו ליפול
סיס מוסס דסבור שאינו נוסל מסלו רק של עלמו סא
נוטל, וכזס מרוקדק לסון סוסב של סר"ס'ס וכסר"ס'ס חויל
כסיפס סר"ף ורש"י דסעסס כזבויי אי שמיס ואביל לא
מפקינא מיכיס מוסס דבזבויי ליכא איסורא ואך אף
דליכא איסורא מ"מ סא מחילה בטעות הוי לזכ מחלק
סר"ס'ס וכזס ויס לומר שאני כל בני דלא ידע דמחיל
סינו אף דרסס כסייו סנוטל אבל סבור כי של עלמו
הוא נוסל אבל בפירות דקל ידע ומחיל ומאי יאכר סעיס
כדן כזס אינו נאמן וכדפירשונו וע"ז אמר וכן מפליג
כסמעתין בני לונאס סיינו זכ סאמר ס"ס'ס סס (דף ס"ו
ע"א) לא לונאס הויה סיוכסיס דלא ידע דליסא לונאס
דמחיל כזיס אע"כ דסילס לו כידיס אבל לא ידע כלל
דליכא ככא לונאס וכן ככל סין דמייתי סר"ס'ס אבל בפירות
דקל ידע ומחיל וכדפירשונו :

והנה אע"ז דסר"ס'ס סס מייטי לדברי סר"ס ולמד מוכ
רין סעודס לענין מכירס סע"ס כלא כתיבס ומכירס
וקדס סלוקח ונכס חובו מס סגכס גכס ואין סמוכד יכול
לחזור בו אס ידע סמוכד סגכס סלוקח ומקסס מחילס
עכ"ז לא סבר סר"ס'ס כסיפס סר"ס'ס כי אלו סיס חויל
כסיפס סר"ס'ס לא סיס מייסי לשיפת רש"י וכסר"ף ולסקוס
עליהס ולסר"ס'ס וברור לכל מעיין כדברי סר"ס'ס דכסיפס
סר"ף'ס סא עומד, וכדבריו דמחלק סר"ס'ס בין עשס
כדן לפשוט כמטעס מועס כן מקלור פסקי סר"ס'ס סס
לוח ל"כ חס לסונו דבר ססוא שלו ורסכו כיד אחר ולא
ככסו מחמת שאינו ידע ססוא שלו לא הוי מחילה ואס
סא יודע ומחיל אע"כ ספוסס ולכן מחיל מפסי ססובר
זכס זכס כדן הוי מחילס, סרי מפרש כדבריו דמחלק
סר"ס'ס בין עכס כסעעסס לטעס כדן, אחר ימיס רביס
מלחסי כי סר"ס'ס כסכוסו מפרש דסר"ס'ס כסיפס רש"י
סא עומד, ועיין מעדני יו"ס לא פירס כדבריו אבל נרסס
דסחמת כמו סכסכסו ספירוש כסר"ס'ס :

ועפ"י סדברים סללו ססארכנו נוכל לפרש דעס סרמב"ס
כסרק א' סכלכוס איסורי מוסס סככאנו כססילמ
ססימן דסי פדמיס סמוסר לסקדיס כעל מוס למכזס וסקדיס
סרי זכ קדוס ואינו לוקח, אי"כ סיס טועס כדן וכל
טועס כדן אינו נאמן לומר סעסכ ואע"כ דכפירות דקל
אינו נאמן מוסס סכבר זכס סכנגדו וסכא כסקדס סדבר
עוד כרסוס סמקדיס ואמאי לא יסיס נאמן נרסס לעג"ד
דכסקדס אסילו עוד כרסוסו דמס כאלו ככר מסוד ליד
נובר מוסס דאמירחו לגכיס כסמכירסו להדיוע וכל סיכא
דאיסא ניכ גזא דרסמנא איסא אי"כ אין כידו לספקיע
עוד מרסוס סקדס כסענחו ספוסין סעעס ססבור סיס
סמוחר לסקדיס כעלי מוסין למכזס לא מכסיניק ליה ע"ז
וכסאר סקדס וכ"ו ניחא כדבר סיוכל לסקדיס ססס סקדס
אמרינן פירס סיפכ דאין פקדיסין כעלי מוסין למכזס חס
ססמכיריס

ורענ"ד

כסיפס כסר"ס'ס דכר"ס'ס מחלק בין עשוס
כדן לעשוס כמטעס ולסאר ססמכיריס זכ סנגדו
כדבר זכ סכנינו ליפול, וכסכר סדברים דלס חובס
לכסנגדו לסאר סכסיק יאמר לו זכ ססעסס כידו סלא
ראיח סלקחסי ולמכ לו לא עמדס כנגדי למחוס כי סלא
אסלנס ומדססקס עמלס לי לא יוכל ססובע לעמר סאז לא

1234567 תחית

שורו הוא בעלמו מידע ידע ולא מפקר ליה וטרה ומיימי עדים ומאי שנה מהא דאמר רבא בר חייה אמר ריש לקיש עיר הגדחה שפחתו עדיה כל המחזיק בה זכה בה ומשני הש"ס עיר הגדחה דרביס נכחו כל מד אמר בדעמי' אנה לא חטאי אחריתא חטא ומפקיר ממוניה אבל הכא דבדידיה חליא מילתא הוא בעלמו מידע ידע ולא רבע ולא מפקר ליה וטרה ומיימי עדים, י"ש לדקדק בסוגיא דמשמעות הסוגיא דעיקר חלוה ההפקר הוא משום דמחשב בדעמיה שלא ימלא עדים להזים את העדים ויכחל דהטירו עליו לא מפקר דכטוח הוא דיביא עדים להזים את העדים הללו, קשה למה לי הפעם שמוכחה בעדים הא כלאו האי טעמא נמי אינו הפקר אחרי כי ידוע לי שכול לא עבר שום עבירה ובודאי עומד ולווח עליהם כי שקר העידו והשחל בלו עדים וסיומוס וא"כ לא חל מעולם ההפקר אפילו רגע אחת ולמה יהיה מופקר ולומר דטעמיה משום דלא הכיחם להעדים וגמר בדעמיה בדבריהם אחת ומל הפקר ולא יוכל עשה לחזר מההפקר שכבר זכה בו אחר, חקשה שזה הפקר בטעות וכבר ראינו למחברים גדולי זמנינו שפלפלו בזה ליישב הקושיא דברי זה הפקר בטעות ובאמת בירושלמי ב"ק ערק שור שגגה ד' וה' שור הנסקל שהזנו עדין ועבד שהזנו עדין מחלוקה ר' יוחנן ור"ש בן לקיש דר' יוחנן אמר כל הקודם בו זכה וריש לקיש אמר דהוי יאוש טעות, ובהה סמכריס ירדו לסברא נכונה לחלק בין יאוש בטעות להפקר בטעות דיאוש חף בטעות מהכי ועדיף מהפקר ועיין בספר באר יתקן להגאון מקראוונא ובספר בריה יעקב להגאון משעלנין שניהם לזכר אחד נהוונו ורואייהם דכל יאוש דלבידה נמי טעות הוא ומעיל וא"כ ה"ג צ"ע הנסקל שהזנו עדין נעשה היאוש בע"כ דבעל השור :

והנראה

מדברי רבא שאמר מסתברא טעמא דר' יוחנן כגון דאמרו ליה רבב שורו אבל אמרו רבע שורו הוא בעלמו לא מפקר ליה וטרה ומיימי עדים, מבואר דהסבר הדבר דמועיל ההפקר משום דבאמת מפקירו בלב שלם, ואף להפקירו בשביל העוה ולבסוף נחננה דעוהם שקר חין כמו להפקיע מיד כזוכה דהזוכה אומר להמפקיר לאו כל כמיך להפקיעי מדי איזי אינו מאמין לך שלא הפקרה את ממךך באמת, ואמת דהסכה לזה היה העדים שהעידו על השור דלרבע אבל חין שכלו העדים הסקרה אושו באמת אף שיבאו עדים ויכחישו או יזימוס חשכה בדעתך שהעדים האחרונים הם העידו שקר ועי יודע אולי עוד יבואו עדים אחרים ויזימו להאחרונים ויחיימו סראשונים וכלכך נעשה הפקר גמור, וזה מוכח שאמר רבא אבל אמרו רבע הוא בעלמו שאז יודע הוא בעלמו הפקר אז לא מפקירו רק מתחת העדים ולא הוי הפקר גמור דהשכ שיעריה להראות כי שקר כימיים ולכן הוי הפקר בטעות ואינו הפקר, חכו ע"ד שפרשו סברה סרא"ש וסרמב"ס, וזכר אפשר לחזק קושיית השערי משפס שהקשה בסיומן כ"ה על סדן דעשה בדבר משנה חוזר וקשה שהע"מ הא דומה הדבר לשור הנסקל שהזנו עדין וקדם אחד חכה בו חין מוליאין מירו וכו' נתיישא כפע"ד חכה שכגודו ביאוש, ואך לפי דברינו בספר דברי רבא דרבע הוא עלמו אינו הפקר דהוי הפקר בטעות וכן ס"ל בטעם בדבר משנה כפע"ד בעלמו יודע שאינו חייב ורק כ"ד טעו ואינו מפקירו בלב שלם ולכן חזר, כ"ז ללע"ד בענייניהם אלו ואלה ה' אל יאיל משינו דבר דבר אחת, ויאיר עינינו בסורחנו ועבודתו :

שקדישו היה טווחו לנדב"כ, אבל בזה שכח הרמב"ם בפרק תמימי מכלכות פסולי המוקדשין אמר רש"י הטחתי או דמי הטחתי שאין מטאם באלה בנדב"כ וע"כ היה טווחו בשביל שסבור שהוא חייב מטאם וכיון שבאמת אינו חייב ח"כ דומה הדבר לכטוח במעשה כרי אלו חולין ולא נחקדשו כלל וכן בקרבנות נזיר שנס שס יש מטאם ואשם שאינם באים בנדב"כ ולא נוכל לומר ע"י שהקדישם לנדב"כ וזכר אם הורה לו החכם שאין זו נדר ואינו חייב במירוח ודאי הוי הקדש טעות ובפל ההקדש מכל וכל וזכו ודאי טעות במעשה שסבור שהוא נזיר והוא אינו נזיר, ולכן חלה וחרטה בעדר ואף כי הטולה באה בנדב"כ אך כיון שהפריש כל הקרבנות יחד כרי ראינו שלא לנדב"כ בלו רק לחובה וכזי טעות גמור וחוזר, ואך לכאורה י"ש להשיב על דברינו שפרשו בדברינו דהטעם במי שדמה שמוסר להקדיש בעל מוס למחנה דהוי הקדש מחמת דאינו נאמן להפקיעי מיד הקדש וכמו דאמרינן בפירוח דקל אי שמיט ואכיל הטוקח לא מפקיעא מיניה, קשה פל זה כרי לריך לסיחא נאמן מעט מינו דיכול לשאול על הקדישו וכדאמרינן בפירוחין ערק שום סיחומים המקדיש נכסיו וכיה עליו כחונם אשם ובע"ה ר' אליעזר אומר כשיגרשנוס ידור כהנה ר' יוסע אומר אינו לריך ומוקמינן בגמרא סס דפליגי בפלוגתא דב"ש וב"ה שני"ס ואמריס הקדש טעות הקדש וב"ה ואמריס הקדש טעות לכן חיישינן לקושיא ולריך שיזור יאכא ור' יוסע סבר כב"ש דיש שאלה בהקדש וא"כ נאמן במה דהיה שאל על הקדישו ולא היה לריך לרעה, וא"כ בזה שפסק הרמב"ם במי שדמה שמוסר להקדיש בעל מוס למחנה נאמינו במינו דהיה שאל על הקדישו וא"כ לא אפשר לפרש משום דאינו נאמן להפקיע וזכר הקדש ולא ידענו בדברו שפסע דכלא זה ראייה ברדה שפסע דאם לא שפסע רק ראו לחזר מהקדישו כרי נידו לשאול על הקדישו, וא"כ אף שפירושנו בדעה סרא"ש מכוון סיכא אבל בדעה הרמב"ם אי אפשר לפרש כזי דשם בפירוח דקל ליכא מינו וככה בהקדש יש לו מינו :

אבר לפני דרחה דהפירוש בדעה הרמב"ם הוא כמו שפירשו ואמנם אינו נאמן במינו זה שבירו לשאול מעטס דהוי מינו במקום עדים דאין סכרי דארס יודע שאין מקדישין בעלי עופים למחנה וכמו דאמרינן במקדש אחרונה דהטעות מסנה וכן פסק הרמב"ם בפרק ו' מכלכות זכיר ותחכ סלכס כ' ופעם משום דאמרינן ארס יודע שאין קידושין חופסין באחרונה וגמר ונסן לשם מחסה וכן בעלי מומים למחנה כי אף יחר ספמים יודעים וזה שאכור להקדיש בעלי מומין דברי מפרש כסורה כל אשר בו מוס לא תקרינו וכו' ובהאסם גול וזה הפסח וזה כחולה וכו' ואחר נוכל ויש בעדרו זכר וטור חובה משמה לכ' כי עקר גדול אני, וא"כ אף מאמינו שפסע ולכן אף דיש לו מינו אינו נאמן דהוי מינו במקום עדים כי אינו יוכל לומר לא ידעתי דאין מקדישין בעלי מומין למחנה ולכן הוי הקדש טעות זה אינו ואמרינן דמטיקרא דטעו היה לנדק בריה ולכן כרי זה קדוש ואינו נקס ומיטוב מבני חכמים שגגה כראב"ד סס :

ועי"י סמכנאל י"ש לפרש הסוגיא דכריתוח (ד' כ"ד ע"א) א"ר כרוסדלוי אמר ד' יוסתן שור הנסקל שהזנו עדין כל המחזיק בו זכה בו אחר רבא מהסברא שפמא דר' יוסתן כגון דאמרו ליה רבב שורו אבל אמרו רבע

סימן לב

והדברים האלו כתבתי לאחי הרב הגאון סוע"ה שלם במעלות וברות תרומות מו"ה סענרר ג"י אבר"ק אורלא, והשיג במעט מקומות עלי ומהוך דבריו נתחדש לן עוד איזה דברים נכונים בענינים אלו ונבארם בערה:

ורנה כחך אלי מה שרואה לו לפרש בדעת הרמב"ם פ"א מכל' היכורי מזבח ותרומה דברי אחי נ"י בקלרס וזכו דהכס אמרין בש"ס חמורס לעין כל מאי דאמר רחמנא לא הפניד פריך בש"ס וס"י המקדים בעל מוס למזבח דרחמנא דאמר כל אשר בו מוס לא מקריב וכן המקדים בפ"א אמ"ס שפירא בלא חעשה מה שפשה עשו, ומשני שאני כהן דאמר קרא ולגדר לא ירלס ראי הוא דלא מר"י הא מקדש קדשי, והכס ידוע סכונא בחמורס כ"ס ע"א דאמר לים רב עמרס לרב שפת דאמר על הכבוד עם יליחס רובו עולה עולם כוי או כבוד כוי עולה כוי דכל פורחא ופורחא דקא נפיק כוי כלייל או כבוד כוי דכל פורחא ופורחא דקא נפיק במילתיה כוי לישנא אחרינא שכן קדושה חיילה עליו או דילמא כבוד כוי שכן קדושתו מרחס ואמר לים רב שפת מאי סיבטי לך סיינו דבטי אילפא דאמר על הלקס עם גטירס רובו יכא ספקר לקט כוי או ספקר כוי לקט כוי שכן קדושתו בידי שמים או דילמא ספקר כוי שכן זוכין בו טעיים ועטירים ואמר חב"י מאי סיבטי לים דברי רב ודברי החלמיד דברי מי שומעין ס"ג דברי מי שומעים ובראמי שומעים לדברי הרב והיו לקט דקדשא בריך הוא עבדיס לקט וכן ס"ג קדושה כבוד קדים, פ"ב סכונא. והכס במי שדימס שמוחל לסקדים בעל מוס למזבח י"ס לנו ככאן שני מניעות אחד דכוי סקדס טעוס וכשני מפני שפירא בעל מוס וכיון דאמרס סורה ולגדר לא ירלס דר"י כוי דלא מר"י הא סקדס כוי א"כ גילחס לנו סחורס דמנינא בעל מוס לא כוי מניסס ולכן לא יוכל דברי החלמיד למנוע סקדושה ואמרין דברי רב ודברי החלמיד דברי מי שומעין זכו סורק דברי אחי סגאון נ"י: **ולדעתי** אין זו דמיון לספירא דדברי רב ודברי החלמיד. **דברי** מי שומעין דכסס מיידי כשתי קדושות כבאות כנגט אחד ומסופקין איס קדושה חזקס לדחוס קדושה כשנים כזס אמרין קדושה כשית של שמים כיה י"ס לה כח יוחר לדחוס קדושה כשית שפ"א קדושה פיו מוסס דדברי רב ודברי החלמיד דברי מי שומעין אכל בנידון דסרמב"ס במי שדימס שמוחל לסקדים לא יוכל לסיות עזיפא קדושה בעל מוס למזבח סקדושה סמימס למזבח וסרי בקדושה ספיימס דודאי נזרס רלונו דיחול סקדושה ומ"מ כפעוה אינכ קדוש ואיך יסיכ עדיף קדושה בעל מוס מקדושה דסמימס ואי מוסס דכחיב ולגדר לא ירלס דמשפט מוס דלינו מרילס אכל קדוש הוא זסו אס אינכ כפעוה אכל כפעוה לא יוכל לכיוח דקדוש דסקדס כפעוה אינכ סקדס ואיך יוכל לסיות ככמס קדושה מאליה כלי רגון ככעלים לכן מוצא החכמה ככס לא נרלו דברי אחי נ"י:

כגורמים ודאי זו כוראס כיה ולא טעוס זכו סורק דבריו ולא נראס כעניי דבריו כלל ודאי דכס כ"ד יפס אכל כ"י במקוס כפעוה חקדס כמו כזס ספסקוט שלא יפשו כ"ד במקוס דאמר לגמל סנע ע"ו דאמר רסכ"ג מה כח כ"ד יפס שאס כסלו אינו מכוול או דאמר לפשרס ככבו נס לאשסי וסיפל זס שלא כפני זס ועוד כדומה כמו ביחומיס שפאו לחלוק סונא שס גיטין (ל"ד ע"א), אכל לא מלינו כח כ"ד יפס במקוס כפעוה סכ"ד והלא כ"ד כפעוה כדבר משנס חור ובטעו כשיקול סדעס דאינו חור משוס דיס סברס ג"כ לדבריסס אכל לא סיכא דכ"ד כעלמס יאמרו כפעוה מחחס כעדים ואף במקוס שאמר רסכ"ג מה כח כ"ד יפס לא ספסקין כדבריו, וסיין סו"מ ח"מ סימן ק"פ שס וכש"ע אס"ע סימן קמ"א ולכן במקוס כזס אינכ עוליס יפס דברי אחי סגאון נר"י:

סימן לב

ואבאר בעו"ס כאן מה שפרשסי סכונא דסמורס דף כ"ב כענין דברי רב ודברי החלמיד דברי מי שומעין, ראשונה קשיא דאמר לים רב עמרס לרב שפת על הכבוד עם יליחס רובו עולה כ"י ונסספק אס כוי עולה או כבוד קשיא ע"ו קושיית כסוס' ספקשו כמכסס חולין דף ס"ט ד"ה רב סונא קשיא לרב סונא דאמר כבוד למפרס קדוש וע"כ כבר נחקדסס ככמסה בקדושה כבוד ואיך יוכל כעח לחול ע"ו קדושה עולה, ואמנכ כסוס' סחליפו דכסיא סוגיא דלא כרב סונא, וככס קודס שראיסי כסוס' ריחי לומר דכזס פליגי כני כרי לישנא כנמרס דסמורס דכלישנא קתא דאמר שס עולם כוי או כבוד כוי ועדיפא דעולם משוס דכל פורחא ופורחא דקא נפיק כוי דכל פורחא ופורחא דקא נפיק בקדושה כבוד או כבוד כוי דכל פורחא ופורחא דקא נפיק במילתיה כוי והכוסס דססס בעולם דכליל א"כ דוסס כאלו כל אבר ואבר שיאל ככר הוא מכוול אכל סכבוד כל אבר ואבר שיאל כרי הוא במילתיה ומלורק זס לזס ולכן עדיפא קדושה כבוד דמדחי לקדושה עולם זסו ללישנא קמא וללישנא אחרינא שס אמרו עולם כוי שכן קדושה חיילה עליס או כבוד כוי שכן קדושתו מרחס ובמאי פליגי כני כרי לישנא:

ואמרת דזסו סלוגחוס דלישנא קמא כוי אליכא דרביס דאמר מכאן ולכבס כוי קדוש, ולככי נקס סגמרס דאמר על הכבוד עם יליחס רובו עולה וסכעיה דוקא כליחס רובו אכל קודס שיאל כרוב ודאי חיל קדושה עולה ולא קדושה כבוד וכמו שכתבו כסוס' שס ד"ס דאמר דקודס יליחס רובו ודאי כוי עולה ודוקא עם יליחס רובו ובאו שני סקדושות כאחד ומסספק אליכא דרביס דאמר מכאן ולככס קדוש אס י"ס כח כאחד לדחוס סכרחה ואיכ מסן עדיפא לדחוס או שניסס שויס וחליס שניסס יחד וסמכר ויסיכ מאי עולם וחלי שלמים וכ"י כיה אליכא דרביס, אכל לרב סונא דאמר למפרס קדוש כחמס לא איסספק אס עולם חמור ויחרס לקדושה כבוד סכרי קדושה כבוד קודס וקדושה סחחרונס לא אפשר ססדחס לקדושה סככס חלס, ואף סאלחו דרב עמרס כיה אס כזס שיאל רוב כסמס בקדושה כבוד ואיגלחי מילתא דכחי רוב לגמרי כבוד ולא יוכל טוב קדושה עולם לחול אף על כחי כשית סעוד לא ילאס ולא נחקדסה כלל בקדושה כבוד דכס כפעוה סכסס סכל מודיס דכוי חולין דאף לרב סונא דאמר למפרס קדוש הינו כליחסא איגלחי פילתא דלמפרס נחקדסה אכל קודס שיאלס לא כיה עליס קדושה כבוד וא"כ מהי זס שאמר ססחא כליחס רובו עולה

עוד

כחך אחי נ"י דלככי שור כנסקל ססחמו עדין כל סקדס בו זכס משוס מס כ"ד יפס ודבר כפעוה כפני כ"ד ונידון כפני כ"ד כשאר בקיומו, וסמך דבריו על סכונא דיכמות (ד"ג"ב) ניסס ספ"י כ"ד סלל ופטורס מן סקרכן וכמרס שס אמרו דליחס למחמיחין מדחני כי מדרשא דחי' כרוב כ"ד כפעוה חמס ולכסוף זרחס אין זו כוראס אלא כפעוה ור"י דאמר כוראס והכס פליגי משוס דאמרין סמכו אחר ססמיד אכל במקוס סיד כ"ד סס כעלמס סס

פולחן הוא חסדי על החזי פשני שגוד לא נקדשה או דילמא בכור הוי לגמרי או סחי הקדושה הלוח על החזי השניה ולכתי בלישנא קמא אמר בשאלחו דכל פורחא ופורחא דקא נפיק הוא כולל או בכור הוי דכל פורחא ופורחא דקא נפיק במילתיה הוא, אמר הפ"ם בלשון דכל פורחא ופורחא משום דספק דרב עמרם הוא גם על אחוה החלק שכבר יאלא אם קדושה עולה מדהה לקדושה בכור או קדושה בכור מדהה לקדושה עולה ומחשש סברות ופעמים דכל חזר וחזר שילא ים לו מעלה בקדושה עולה ויש לו מעלה בקדושה בכור ומל החזי השני לא דברו כלום דהו ממילא אם עולם מדהה לקדושה בכור כזה שכבר יאלא ח"כ כזה שגוד לא יאלא ודאי קדושה עולה חמיר, אבל בלשון השני דהוא לרב הווא ח"כ ע"ז שכבר יאלא לא אפשר לאסתמוק כלל, וכן כל ספיקא דרב עמרם הוא על החזי השני, ולכן לא הוכיח כלל כל פורחא ופורחא דקא נפיק ח"כ איבעי ליה שכן קדושה חייילא עליה היינו בשה"י שלא נקדשה עוד בקדושה בכור ודאי קדושה דשלה דחמיר חיייל ולא שייך למר דחשש קדושה בכור על כל הכנסת כמו דאמרינן בשארי מקומות ופשוט קדושה בגלגל עיין בסמורה לעיל דף י' ודף י"א דהס' לפיין ואמר רגלה של ז' עולם והמורד מולין שייך למר דחששו בקדושה על כל הכנסת אבל הכא דפקדיה החזי השני לפולה דקדושה חמיר ודאי מעכב לקדושה בכור שלא חששנו יותר, או דילמא בכור הוי שכן קדושה עמרם ויב בקדושה בכור חומרא שאין בשולש ולכן נאמר שחששנו קדושה בכור על החזי השני ולא החול כלל הקדושה דשולח ח"כ על החזי השני שלא יאלא עוד כן הוה ל"ל לפרש הוי פרי לישנא במעלה ומדוקק סיפא שלמך בלישנא קמא כל פורחא כ' ובלישנא בתרא לא הוכיח כלל, וגם יחא הסברה במאי פליגי הוי חזי לישנא :

ועיני פירושו יחא מאד העובת רב ששה שהשיבו היינו דכתיב חילוף אמר על הלוקט עם נשירת רובו יחא הספק לקט הוי או הספק ופשיטא חזי דהוי לקט משום דברי רב ודברי הסלמיר דברי מי שומעין, אמר לכאורה סברה ז' עמוקת מן הסכל כלה שייסין עם דברי רב, דלמ' מטי' עמי סבורה לשמוע אל הסורה והמלה המקובלת לנו ולבנינו, עד פולחן ומסופק רב עמרם אם מפי סבורה קבלנו דחדה קדושה עולה לקדושה בכור או איפכא וכן בלקט ח"ן חזי יודעין אם מקובלים למאנו מסיני לדחות כהספק או הספק ידח ללקט ח"כ שייסין דברי רב הוה, אבל כפי פירושו בספק דרב עמרם שאמר שולח או בכור הוי ללישנא אחרינא דגמרא אליכא דרב הווא חזי חזי שפיר סכל דהס' המל"ת כהספק כס' ב' חסג' חרומות סל' פ' ח"ל ויס לבסופק כהא דק"ל פאה פטורה מן המעשר אם פטור זה הוא משום שפירית או דילמא לאחר שזכו בה הפריים ומקא מייס דלמ' ספריים ובה פטור ולקט פאה ספרתם שאמר שזוה עמי או לקט באונס אי חייב מעשר לכתריה מעשר ואם לא ספריים חייב משום שכל דאי אמרת משום שפירית פטור ח"כ פטור זה שגוד לפי שלא לקח כי אם דבר הפטור, ואם האחד דלמ' מיפטר כי אם אמר שבה ליד הפ"י ח"כ פטור זה חייב למעט ופשיטא המל"ת עם דהפסוד הוא משום שזכר העני וח"כ פטור חייב אבל דעה סמל"ת דהא חזי אלמא כהאם אבל בלקט חזי כן יעו"ש פסוקות כן חסמו קושיות מהא דהק' שכלם של לקט שמתערכה בקאי דלרין לכיול ב' שכלים כי הוה ללא לערוץ מן הפסוד על החיוב וחי אמרם דלמ' נפטר עד שבה ליד העני ח"כ גם סכלם של לקט חייב במעשר ומחוק זס בלקט הוואר כהספק

יעו"ש, וסגולין כספר פאה שולחן פשיטא דלקט שזס לפאה וחזין קושיית סמל"ת ע"ש ח"כ שייסיה מחלוקת הוא בין סגולין פאה שולחן לסמל"ת בלקט אם הפסוד ממעשר הוא בשטח זכיה דעמי או מקודם ולכתי איכספק חילוף אם אמר על הלוקט עם נשירת רובו לסיסין הספק אם הספק חל וחדה ללקט ח"כ פטור ממעשר סיקף או חל עליו קדושה לקט וח"כ חזי פטור ממעשר עד שייכס בו העני או כדעה ספאה שולחן והוא בגדר ודאי או כדעה סמל"ת והוי בגדר ספק ובמק"ל הארכנו כזה, ופ"י חזי דינא הוא דמס לספיקא דרב עמרם לגמין קדושה בכור, ופ"י שפיר שייך למר דברי רב ודברי הסלמיר משום דחמירא קדושה לקט דהוי פטור מן המעשר עד שייכס בו העני וכן אמרינן בבבלי דקדושה חמירא חמירא משום דקדושה מרמס וחמירא מקדושה עולה וקרי ליה דברי רב ודברי הסלמיר לטווח דקדושה לקט חמירא וכן קדושה בכור חמירא ותמילא קדושה וכו' שחומר דברי רב ודברי הסלמיר :

ועיני נחמק בעיני פסק סמ"כ' שפסק בהל' בכורות כרב הווא דלמפרע קדושה וסמ"כ' וסמ"כ' שפסק כרבס והאריכו האחרונים כזה ומכאן נראה דהלכה כרב הווא אחרי דפסקו כל הפוסקים דאמר על הפסוד עם יחילא רובו דהוי עולם כיו בכור ולא עולם וכו' כרב הווא, וכמו שפירשנו בפ"י :

סימן לד

מה שבתבתי לאחי הרב הגאון המפורסם ב' מ' פטנר נ"ו יאר באור הבהיר אבד"ק אורלא יע"א :

הנה דבריו בפירוש המשנה דמסכת ערלה פ' ב' משנה פ"א חסידה של קדשי קדשים של פולחן וחסר שמשבטלו עם החמיכה אסור לזרים ומותר לכהנים ופירש סמ"כ' דמיידי בית שם ס' לסעולם האיסור וכן מפרש סמ"כ' דהפסוד פ"י מהל' מעשה סקדושה, ולמ"י קשה למה אסור לזרים והאריך כזה אחי סגולין ל"י ולא לכחוב פה דברי אחי כמ"ס הנו"י כמס' מקומות כי אולי ירשו סמ"כ' אליו דבריכם לכתריהם ואך סלמירא בפירוש המשנה זה ארסום פס :

הנה ידוע דבר שיש לו מחירים לא במיל בהטרות כמין ¹³³⁶⁶⁷ צמיט, ודבר שייסיה לו היתר לאחד ולחיים אחר יהיה אסור לעולם ונשפיר עם סיהר אם גם כזה אמרינן דבר שיש לו מחירים לא במיל פליגי כזה אבות סעולם סמ"כ' וסמ"כ' סבירא לפו דאף דסיסור הוא לאדם אחד מ"מ פיקרי דבר שיש לו מחירים ולא במיל לשום אדם וסמ"כ' דעמו דלמ' שייסיה היתר לא במיל ולאנשים שלא יהיה להם היתר במיל יעו"ש בדבריהם במסכת בכורים פרק ב' ואיכא קלמ מזה כמג"ל א"ח סימן ס"ח, והנה ידוע שיס' סמ"כ' בהדושו למסכת גריות וספורי חק במסכת ראש השנה דקדשים חילולו לאחר זריקה יתנס בשאלה ופליגי על הפוס' במסכת כריתות דלאחר זריקה לא מהי שאלה יעו"ש בדבריהם שסוכות כן מש"ס ערוכס במסכת סוכות פ' ג' דיש שאלה כהקדש ח"כ לאחר זריקה ועיין בפ"א פ' ג' במסכת ר"ס ל"ה פרי הוא שובר על כל חוסיק, ואף כי רביס מגדולי האחרונים כספריים יסו קושיית סמ"כ' וסמ"כ' דברי הפוס' על נסן, וגם אכתי בעלמי אמרתי שזכר לדבריהם כמק"ל מ"מ אחרי היתוים מידי פלוגתא לא יאלמו ועיין פסוקת רע"א סימן ס"ה סמ"כ' כזה וגם לדבריו מידי פלוגתא לא יאלמו :

ור"י אשחר למרס כמסכת על דרך זה דלמיני כזה ר' שמעון ורבנן עם במסמין דרבנן סברי דיש שאלה ¹³³⁶⁶⁷ צמדיס